

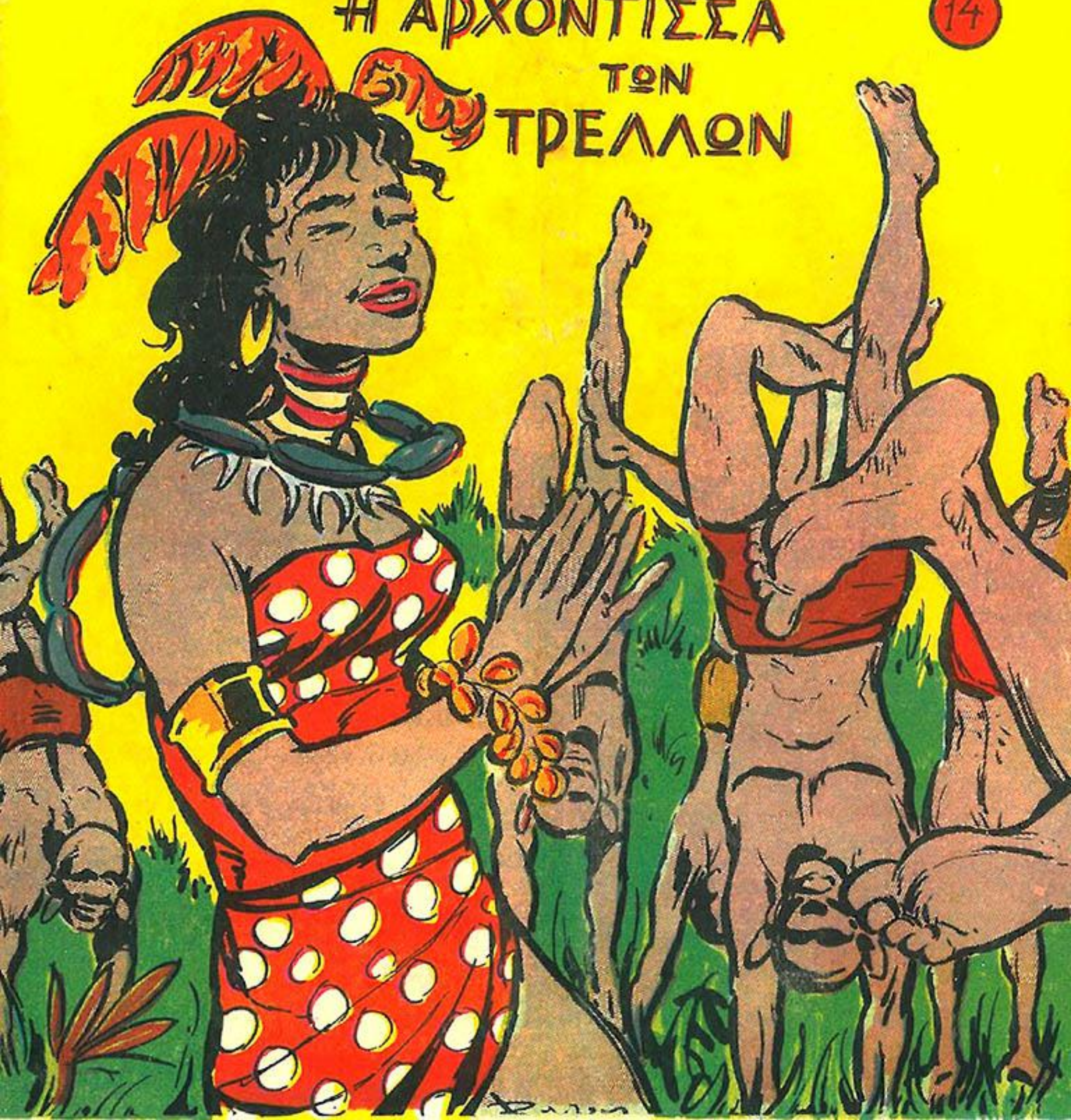
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

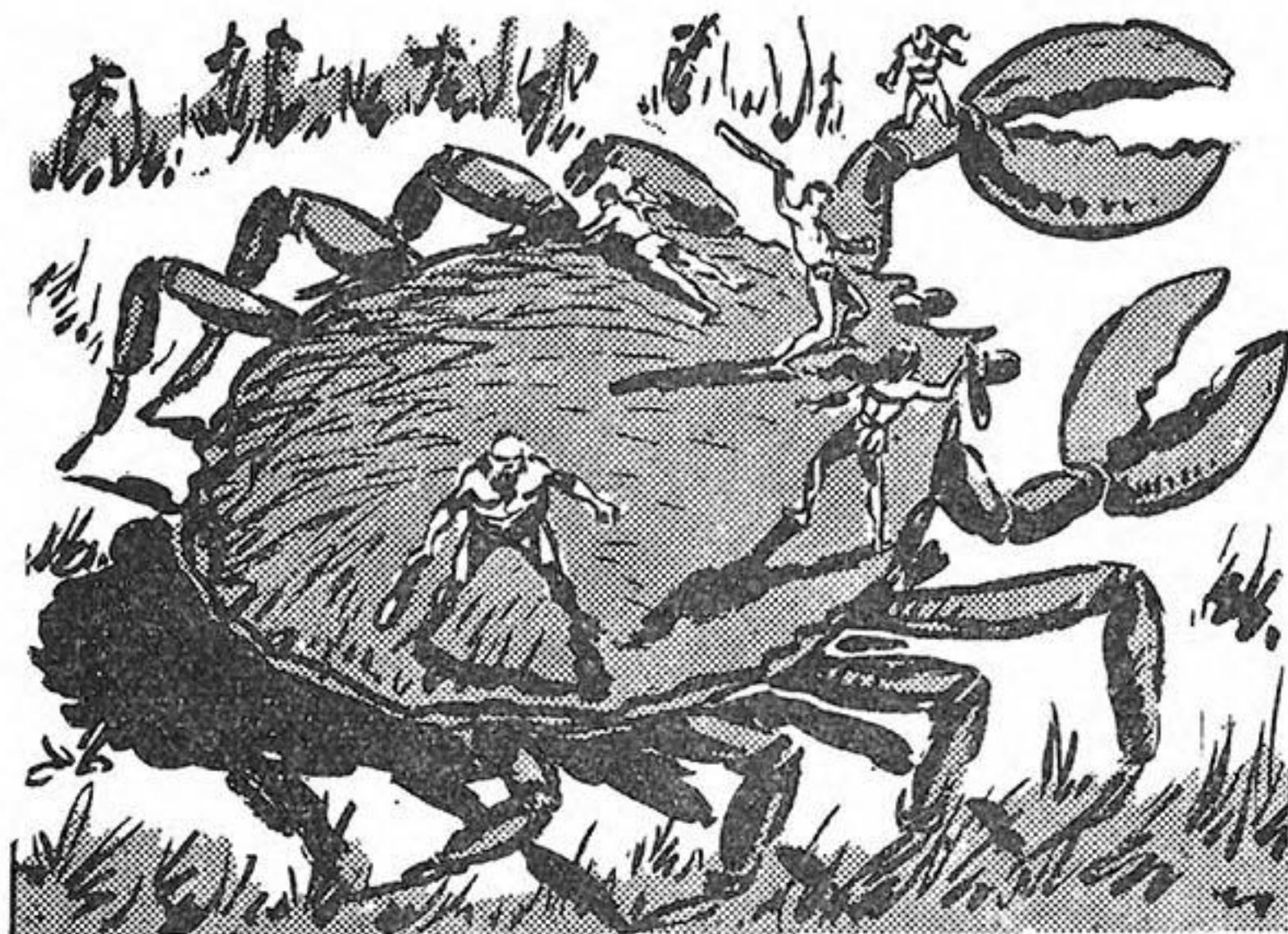
Ο ΜΙΚΡΟΣ

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ
ΤΟΝ
ΤΡΕΛΛΟΝ

1240
14

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΠΕΡΑΣΤΕ ΚΥΡΙΟΙ...

ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙ του Γκαούρ στην περιοχή που διαδραματίζονται οί περιπέτειές μας, ἀκολούθηθησε, σχεδόν ἀμέσως, καὶ μιὰ ἄλλη ἐμφάνισι τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρουσα καὶ συναρπαστική: Ὁ μέγας Ταρζάν, ὁ Ἄγγλος ἄρχοντας τῆς ἀπέραντης παρθένας ζούγκλας περιφέρεται πολλὰς μέρες τώρα στὴν περιοχή, αὐτή, σφίγγοντας ἓνα φονικὸ μαχαίρι καὶ ψάχνοντας νὰ

βρῇ τὸν μελαψὸ Ἕλληνα γίγαντα!

Ἀλλὰ καλύτερα νὰ πάρου με τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους:

Ὁ Ταμπὸρ, ἡ Ζολὰν κι' ὁ Μπουτάτα, ὕστερα ἀπὸ φοβερὰς περιπέτειες μὲ τὸ λυσσασμένο ἐλέφαντα καὶ τὸ τέρας Χοῦρ—Μασὰν μὲ τὰ σαράντα ποδάρια φθάνουν νύχτα στὴ σπηλιά τους(*).

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 13, πὺ ἔχει τὸν τίτλο: «ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΑΛΑΖΙ».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας διαπιστώνει, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ, πὼς τὸ λευκὸ Κορίτσι, ποὺ ζηλεύει καὶ μισεῖ ἀφάνταστα τὴν πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα, προδίνει τὸν Γκαούρ σὲ κάποιον ἄγνωστο μαῦρο φύλαρχο ποὺ παρουσιάζεται σὰν ἐχθρὸς του. Στὴν προαγματικότητα ὅμως, ὁ ἄγνωστος αὐτός, δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Γκαούρ μεταμφιεσμένος, ποὺ θέλει νὰ διαπιστώσῃ ἂν ὁ Ταμπὸρ εἶναι τίμιος καὶ πιστὸ παλληκάρι γιὰ νὰ τὸν κἀνὴ φίλο καὶ σύμμαχό του στὸ κυνήγι τῶν ἐχθρῶν τῆς Ζούγκλας καὶ τῶν θηρίων της.

Ὁ Ταμπὸρ συναντᾷ τὴ Ζολάν, μετὰ τὴν προδοσίαν ποὺ ἔκανε, καὶ κυττάζοντάς την μὲ πεοιφρόνησι τὴ σπρώχνει ἄνοια μουγγοῖζοντας:

— Πολλὲς φορὲς σ' ἔχω συγχωρέσει, Ζολάν... Τούτη ὅμως τὴ φορὰ δὲν θέλω νὰ σὲ ξανσῶ στὰ μάτια μου... Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ σὲ κατεβάσω στὸ μεγάλο λιμάνι. Καιρὸς εἶναι νὰ ξαναγυρίσῃς στὴν πατρίδα σου στὴν Ἀμερική.

Ὁ Μπουτάτα, μὲ τὴν τεράστια κεφάλαν καὶ τὸ μικρὸ σκοπικὸ κορμάκι, ποὺ παρευρίσκεται στὴ σκηνή, ἐπεμβαίνει:

— Νὰ πάω κι' ἐνὼ μαζί της, ἀφέντη, Παιδί; Ξέρεις τί δολλάρια θὰ μαζέψω ἐκεῖ στὸ «Πεοᾶστε κύριοι»;

Ὁ Ταμπὸρ τὸν κυττάζει μ' ἀπορία:

— Σὲ ποιό: «Πεοᾶστε κύριοι»; Δὲν καταλαβαίνω.

Ὁ Μπουτάτα τοῦ ἐξηγεῖ διαλαλώντας σὰν πανηγυριώτης θαυμαστοποιός:

— Πεοᾶστε κύριοι νὰ ἀποθαυμάσετε μὲ θαυμασμό τὸ ἀξιοθαύμαστον θαῦμα τοῦ θαυμάσιου καὶ θαυματουργοῦ Μπουτάτα, τὸ ὁποῖον ἡ κεφαλὰ του ὥσπερ καρπούζι καὶ τὸ κορμί του ὥσπερ ποντικὰ κι! Πεοᾶστε κύριοι! Ὅποιος βλέπει ξαναβλέπει!

Καὶ καθὼς τὸν ἔχει πάρει ὁ κοτήφορος, συνεχίζει νὰ λέη ὅποια ἀρλούμπα τοῦ κακατεβαίνει:

— Πεοᾶστε κύριοι! Μιὰ δραχμὴ ὁ κόμματος, ἡ τροφή τοῦ σώματος! Δὲν εἶναι ὄφιν δὲν εἶναι κοροσλίας δὲν εἶναι δεντοογαλιά! Εἶναι ὁ κατακαημένος ὁ Διαμαντῆς πού...

Τὸ Ἑλληνόπουλο τὸν σπρώχνει ἐλαφοῦ μὲ τὸ πόδι του κι' ὁ Τσουλούφης τινάζεται δέκα μέτρα μακρὰ!

Ἡ Ζολάν ρωτᾷ τὸν Ταμπόρ:

— Ὡστε μὲ διώχνεις λοιπόν; Μὲ διώχνεις γιὰτὶ εἶπα ψέματα;

— Ναί...

— Κι' ἐσύ; Δὲν ἔχεις πῆ ποτὲ κανένα ψέμα στὴ ζωὴ σου; Πές μου τὴν ἀλήθειαν...

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας δὲν ἀποκρίνεται ἀμέσως. Συλλογιέται τὰ τόσα καὶ τόσα ψέματα ποὺ τῆς ἔχει πῆ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ παρουσιάστηκε στὴν πεοιογή τους ἡ πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα. Τέλος μουρμουρίζει χαμηλῶνόν

τας τὰ μεγάλα μαύρα μάτια του:

— Έχεις δίκηο Ζολάν... Έκεῖνος πὺν λέει πὺς δὲν ἔχει πῆ ποτέ του ψέμα, εἶναι ψεύτης!

Ο ΑΝΘΥΠΟΒΑΣΙΛΕΑΣ

ΜΕΤΑΝΟΙΩΜΕΝΟΣ ὁ Ταμπὸρ ξαναπαίρνει τὸ λευκὸ Κορίτσι στὴ Σπηλιά του καὶ δίνουν ὑπόσχεσι νὰ μὴ ξαναπῆ ψέματα ὁ ἓνας στὸν ἄλλον.

Ὁ Μπουτάτα, πὺν εἶναι βέβαιος πὺς δὲν θὰ μπορέσουν νὰ κρατήσουν τὸ λόγο τους, προσφέρεται θυσία στὸ βωμὸ τῆς Ἀλήθειας:

— Ὅ,τι ψέματα θέλετε νὰ πῆτε, νὰ μοῦ λέτε νὰ τὰ λέω ἐγώ!

.....

Ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε μερικὲς μέρες...

Ἐνα πρωῒνό, μόλις ἄρχιζε νὰ ροδίζη ὁ οὐρανὸς πάνω ἀπὸ τὰ μαύρα βουνὰ τῆς ἀνατολῆς, ὁ κωμικοτραγικὸς Μπουτάτα, ξυπνάει στὴ Σπηλιά ἀπὸ τσιμπήματα κουνουπιῶν. Ξαφνιασμένος καθὼς εἶναι, περνάει τὰ μικροσκοπικὰ κουνουπάκια γιὰ τεράστια φτερωτὰ ὄρνια πὺν ἦρθαν νὰ τὸν κατασπαράξουν. Καὶ τραβώντας τὴν ἀνοικονόμητη «μπιστόλα» του ἀρχίζει νὰ πυροβολῇ στὸν ἀέρα: μπάμ μπούμ μπάμ, μπούμ!...

Ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Ζολάν— ὁ ἓνας κοιμάται ἀπὸ τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ Μπουτάτα καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸ ἀριστερό, ξυ-

πνοῦν καὶ ξεπετιῶνται τρομαγμένοι:

— Τὶ τρέχει, Μπουτάτα; Ὁ «Κέφαλος» τοὺς καθησυχάζει:

— Κάτι τρομακτικὰ φτερωτὰ τέρατα ἦτανε! Μὰ μόλις τ' ἄρχισα στὶς μπιστολιές γίνανε... κουνούπια.

Τὸ λευκὸ Κορίτσι τοῦ φωνάζει ἔξω φρενῶν:

— Μὰ εἶσαι καλά, Μπουτάτα; Τὰ κουνούπια πυροβολεῖς;

— Γιατὶ δηλαδή; Κι' αὐτὰ δὲν ἔχουνε ψυχὴ γιὰ νὰ τοὺς τὴν πάρω;

— Κι' εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς τρομάξης καὶ νὰ μᾶς ξυπνάς μὲ τὶς πιστολιές σου, βλάκα;

Ὁ Τσουλούφης δίνει τόπο στὴν ὀργή:

— Καλὰ ντέεε!... Ἀλλοτε δὲν θὰ κάνουν κρότο. Θὰ πυροβολάω... ἀπὸ μέσα μου! Μπὰ σὲ καλόσο σου!

Ὁ Ταμπὸρ πὺν ἔχει θυμώσει κι' αὐτὸς ἀφάνταστα, τὸν ἀρπάζει στὶς χεροῦκλες του καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει σὰν μαύρη μπάλλα ἔξω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς.

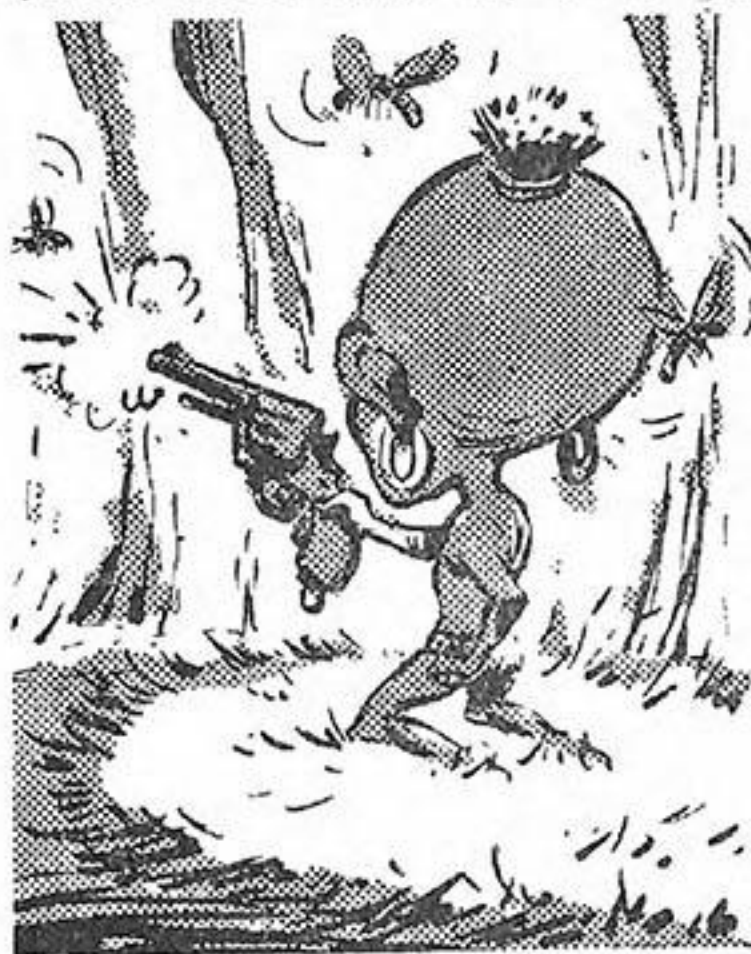
Ὁ Μπουτάτα, ὅταν σὲ λίγο σταματᾷ νὰ κουτροβαλάει ἀπὸ τὴν κεκτημένη ταχύτητα, σηκώνεται καὶ ξαναγυρίζοντας ἔξω φρενῶν στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, κυττάζει πρὸς τὰ μέσα καὶ φωνάζει στὸν Ταμπὸρ:

— Τὶ νὰ σοῦ κάνω, ἀφέντη Παιδί!... Ἐπρεπε νὰ σοῦ βαρῶ μιὰ κουτουλιὰ νὰ σὲ μαζεῦουνε μὲ τὸ κουπαλάκι τοῦ

γλυκού!... Σ' αφήνω όμως να ζήσης κι' εγώ φεύγω για πάντα!... Ο μεγάλος Ταρζάν, ο έγγλέζος, βρίσκεται εδώ στην περιοχή μας. Τον άπαντησα χθές τη νύκτα να κρατάει ένα μαχαίρι και να ψάχνει να βρή τον Γκαούρ! Θέλει να τον κόψει φέτες σά μουρταδέλλα!... Το λοιπόν θα πάω με τον έγγλέζο Ταρζάν και θα γίνω άνθυποβασίλεας της Ζούγκλας!... Και με την κουμπούρα που έχω, δεν θ' αφήσω κουνούπι για κουνούπι ζωντανό!... Γειά σας και χαρά σας!...

ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΚΑΙ ΜΠΟΥΜΠΟΥ

ΜΕΧΡΙ που να ξυπνήση ο μαχμουρλής ήλιος, ο Τσουλούφης έχει ξεμακρύνει πολύ από τη σπηλιά.

Ο Μπουτάτα ανασηκώνεται και πυροβολεί τά... φτερωτά θηρία.

Ο Κεφάλας παίρνει το κατόπι τη λεπτεπίλεπτη άραπινούλα.

Κι' όπου βλέπει κουνούπι, πυροβολεί.

Ξαφνικά αντικρύζει μπροστά του μια μικρή άραπινούλα, αδύνατη και λεπτή σαν σπαγέττο τρυπητό, με χορταρένια κοντή φούστα στη μέση και τὰ μακρυὰ σγουρά μαλλιά της δεμένα σε γαϊδουρούρα.

Ο Κεφάλος συγκινείται από την τρυφερή αυτή συνάντησι. Και την παίρνει το κατόπι ψιθυρίζοντας παθητικά:

—Μαμζέλ!... Μαμζέλ!...

Η μαύρη ακούει πίσω της μια φωνή και γυρίζοντας αντικρύζει το τεράστιο κεφάλι που την ακολουθεί και σωριάζεται κάτω λιπόθυμη!

Ο Άράπης τη συνεφέρει σε λίγο και προσπαθεί να την καθησυχάση:

— Δέν είμαι ὄφιν, δέν είμαι δεντρογαλιά!... Είμαι ὁ Μπουτάτα, πρωταθλητής τῆς κουτουλιάς, ἀνθυποβασιλέας τῆς Ζούγκλας/ καὶ κυνηγὸς ἀγρίων κωνώπων!

Ἡ ἀραπινούλα στὴν ἀρχὴ τὸν κυττάζει μὲ τρόμο. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὸν συνηθίζει καὶ συνέρχεται. Τέλος χαμηλώνει τὰ μενεξεδένια βλέφαρά της καὶ παίρνοντας ὕφος μοιραίας γυναικάς τοῦ λέει:

— Χμ... Νοστιμούτσικος εἶσαι, μετὰ συγχωρήσεως. Μόνο τὸ κεφάλι σου εἶναι σὰ νεροκολόκυθο, μετὰ ξανασυγχωρήσεως!

Ὁ Μπουτάτα ποὺ ἔχει κατasyγκινηθῇ ἀπὸ τὴν τουφερὴ αὐτὴ συνάντησι, νομίζει πὼς εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή νὰ τῆς σκάσῃ τὴν ἀπαραίτητη ἐξομολόγησι. Γονατίζ

— Δέν είμαι ὄφιν, δέν είμαι κροταλιάς, δέν είμαι δεντρογαλιά!...

— Εἶσαι ἐλεύθερη νὰ φύγῃς μὲ τὸν Ταρζάν...

Ζεὶ ἀμέσως μπροστὰ της, σμίγει τίς παλάμες του σὰ νὰ πρόκειται νὰ προσευχηθῇ κι' ἀρχίζει βαρὺς καὶ σοβαρός:

— Ἀξιότιμος Μαμζέλ!... Λαμβάνω τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας, τὸ ὁποῖον ἄπαξ καὶ σὲ εἶδα φασκελοκουκούλωστα! Κατόπιν τούτου λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ περικαλέσω ὑμᾶς ὅπως μὲ περικαλέσετε νὰ σᾶς διορίσω συντρόφισσά μου, καθότι ἐμένα ζητᾶνε κὰν καὶ κὰν καὶ ἀποκρίνομαι «ὄχι». Μοῦ χαρίζετε τὸ γλυκό σας ὀνοματάκι;

Ἡ μοιραία «τσιλιδήθρα» μὲ τὴ γαῖδουρουρὰ τῆς μόδας, τὸν πληροφορεῖ:

— Μὲ λένε Μπουμπό, μετὰ συγχωρήσεως. Τυχάνω ὠραία, μοιραία...

— Καὶ γαῖδουρουραία, μετὰ ξανασυγχωρήσεως, συμπληρώνει ὁ Μπουτάτα.

Καὶ ἡ ρωμαντικὴ συμφωνία κλείνει μὲ τὴ δήλωσι τοῦ Ἀράπη:

— Ὠραία Μπουμπού! Ἀπὸ σήμερις θὰ εἶσαι ἡ μνηστὴρ μου!

Καὶ μὲ τὴ δήλωσι τοῦ «μαύρου σπαγέττου»:

— Κι' ἐσὺ ὁ... ἄρραβωνιαστήρ μου, μετὰ συγχωρήσεως!

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ ΚΙ' Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ τώρα τὸ Μπουτάτα καὶ τὴ Μπουμπού κι' ἄς ξαναγυρίσουμε στὴ σπηλιὰ πού ἀφήσαμε τὸν Ταμπὸρ καὶ τὴ Ζολάν.

Καὶ νά: λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ χρυσοῦ ἡλίου, οἱ δυὸ σύντροφοι ξυπνᾶνε ἀπὸ μιὰ γυναικεία φωνὴ ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ:

— Ταμπὸρ!... Ζολάν!...

Ξεπετιῶνται ὀρθοί, Βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ στὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἀντικρύζουν μιὰ γυναῖκα γνωστὴ — τὴ πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα — κι' ἓναν ἄγνωστο ξανθὸ καὶ σωματώδη ἄνδρα.

Μπαίνουν ὅλοι μέσα στὴ σπηλιὰ κι' ἡ Γιαράμπα κάνει τὶς ἀπαραίτητες συστάσεις:

— Ὁ Ἕλληνας Ταμπὸρ κι' ἡ ἀμερικανίδα Ζολάν! Ὁ ἄγγλος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας Ταρζάν!...

Τὸ λευκὸ Παιδί καὶ τὸ ξανθὸ Κορίτσι κυττάζουν μὲ ἀνεί-

πωτο θαυμασμὸ τὸν ὑπέροχο καὶ παντοδύναμο Ἄνδρα τῆς Ζούγκλας. Πρῶτος ὁ Ταμπὸρ ψιθυρίζει:

— Μεγάλε Ταρζάν!... Εἶσαι χίλιες φορές καλύτερος ἀπ' ὅσο σὲ εἶχα φανταστῇ!

Ἡ Ζολάν, κυττάζοντας λοξὰ τὴ Γιαράμπα, προσθέτει:

— Θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν μιὰ πιστὴ καὶ παντοτεινὴ σκλάβά σου, Ταρζάν!

Ὁ Ταρζάν ρίχνει μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ στὸ ξανθὸ Κορίτσι, χαμογελάει αἰνιγματικὰ καὶ μουρμουρίζει:

— Αὐτὸ πού ζητᾶς εἶναι πολὺ εὐκόλο!... Ζήτησέ μου κάτι ἀδύνατο, καὶ θὰ τὸ κάνω!...

Ὁ Ταμπὸρ κατσουφιάζει, μὰ δὲν λέει τίποτα. Ἡ Γιαράμπα κυττάζει μὲ οἶκτο τὴ Ζολάν πού καταδέχτηκε νὰ ξεπέση τόσο στὰ μάτια ἑνὸς ἄνδρα, ζητιανεύοντας τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ συμπάθειά του.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πλησιάζει τώρα τὴν Ἀμερικανίδα καὶ χαϊδεύοντας τὰ χρυσὰ μαλλιά της, προσθέτει:

— Ἐμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ κι' ἐσεῖς οἱ Ἀμερικάνοι εἴμαστε μιὰ ράτσα. Ἔχουμε τὸν ἴδιο χαρακτήρα, τὴν ἴδια γλῶσσα, τὰ ἴδια συμφέροντα καί, φυσικά, τὰ ἴδια ἰδανικά! Γι' αὐτό...

Ὁ Ταμπὸρ τὸν διακόπτει κόπως ἀπότομα καὶ τὸν ρωτᾷ ψυχρά:

— Μὲ θέλεις τίποτα, ἄρχοντα Ταρζάν; Μεγάλη τιμὴ μοῦ ἔκανε ἡ ἐπίσκεψί σου μὰ

πρὶν λίγο ἔφυγε ἀπὸ τῆ σπηλιάς ὁ σύντροφός μου Μπουτάτα καὶ πρέπει νὰ ψάξω νὰ τὸν βρῶ...

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει μὲ μεγάλη συμπάθεια:

— Ζητοῦσα νὰ σὲ βρῶ Ταμπόρ... Εἶχα ἀκούσει πὼς εἶσαι ἓνα γενναῖο, δυνατὸ καὶ τίμιο παλληκάρι. Δὲν ἤξερα ὅμως ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά σου. Τυχαῖα συνάντησα τὴ Γιαράμπα καὶ μ' ἔφερε ὡς ἐδῶ...

— Καὶ τί μὲ θέλεις;

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀργεῖ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ. Τέλος ἀρχίζει νὰ τοῦ ἐξηγή:

— Ἐμαθα πὼς σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ παρουσιάστηκε ὁ Γκαοῦρ ποὺ θέλει νὰ μὲ ρίξει ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς, τῆς Ζούγκλας. Ἄκουσα ἀκόμα πὼς εἶναι φίλος σου... Θέλω λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τὸν ἐξοντώσουμε, γιατί...

Τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο τὸν διακόπτει:

— Πρὶν λίγο εἶπες, Ταρζάν, πὼς εἶμαι τίμιο παλληκάρι... Τὶ λές λοιπόν; Τὰ τίμια παλληκάρια κάνουνε τέτοιες δουλειές;

Ἡ Ζολάν προσφέρεται μὲ μεγάλη προθυμία:

— Νὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ, Ταρζάν!... Εἶμαι κι' ἐγὼ γενναῖα, ἀτρόμητη καὶ τίμια Κοπέλλα!...

— Προπαντὸς τίμια, μουρμουρίζει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, κυττάζοντας τὴ Ζολάν μὲ οἶκτο καὶ τὸν Ταμπόρ μὲ θαυμασμό.

Καὶ προσθέτει στὸ λευκὸ Κορίτσι:

— Δὲν θαυρέσαι ὅμως...

Ἔλα μαζί μου...

Ὁ Ταμπόρ δηλώνει στὴν συντρόφισσά του ποὺ τὴ βλέπει νὰ ἐτοιμάζεται:

— Εἶσαι ἐλεύθερη νὰ φύγῃς μὲ τὸν Ταρζάν... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θὰ περάσῃς τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ξαναμπῇς ἐδῶ μέσα...

Ἡ ξανθεῖα ἀμερικανίδα στραβώνει τὰ χεῖλια της:

— Μμμ... Σιγὰ νὰ μὴ χάσω τὴ βρωμοσπηλιά ποὺ μ' ἔχεις καταδικάσει νὰ ζῶ... Χὰ χά, χά!... Πᾶμε μεγάλε ἄρχοντα Ταρζάν!...

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

Ο ΤΑΡΖΑΝ σφίγγει θερμὰ τὸ γέει τοῦ Ταμπόρ

— Εἶσαι πραγματικὰ γενναῖο, ἀτρόμητο καὶ τίμιο παλληκάρι! Γιεά σου καὶ πιστεύω πὼς κάποτε θὰ ξανασυναντηθοῦμε...

— Στὸ καλὸ, μουρμουρίζει τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ συγκίνησι.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας προχωρεῖ μεγάλοπρεπος καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ Ζολάν καὶ πίσω της, μὲ βουρκωμένα μάτια, ἡ πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα.

Ὁ Ταμπόρ μένοντας μόνος πέφτει μπρούμυτα στὰ στρωσίδια του καὶ ξεσπάει σ' ἀκράτητους λυγμούς.

Ἡ φοβερὴ προσβολὴ ποὺ τοῦκανε ἡ συντρόφισσά του, παρατῶντας τον γιὰ νὰ γίνῃ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν τοῦ χει σκοτώσει τὴν ψυχὴ!... Κλαίει ἄραγε γιὰ τὴν προσβολή; Κλαίει γιὰ τὴν περιφρόνησι; Κλαίει ἀπὸ τὴ λύπη του γιατί ἔχασε τὴ Ζολάν, ἢ ἀπὸ τὴ χαρὰ του ποὺ γλύτωσε μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτή;

Νὰ ὅμως ποὺ στ' ἀναφυλλητὰ του ἀκούγεται νὰ ψιθυρίζει:

— Γιαράμπα, Γιαράμπα! Μονάχα σὺ ἔχεις μεγάλη καρδιὰ καὶ ψυχὴ!... Μονάχα ἐσὺ ἄξιζες νὰ γίνῃς συντρόφισσα τῆς ζωῆς μου!... Μονάχα ἐσὺ νὰ ἀγαπῶ Γιαράμπα! Ὅμως κι' ἐσὺ ἔφυγες ἀκολουθώντας τὸν δοξασμένο ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ὁ Ταμπὸρ ἀντικρύζει τὴ Γιαράμπα στὴ σπηλιὰ του.

Ὁ Γκαρούχα ἦταν γιὸς μιᾶς μαύρης ἀνθρωποφάγας καὶ μιᾶς γιγαντόσωμης ἀρσενικῆς ἀρκούδας.

Καὶ τὸ ἄμοιρο Παλληκάρι ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ παραμιλάῃ, πεσμένο μπρούμυτα στὰ στρωσίδια τῆς σπηλιᾶς του.

Τέλος, ὅταν κάποτε τὰ δάκρυά του στερεύουν, ἀνασηκώνεται γιὰ νὰ βγῇ ἔξω στὸ δροσερὸ ἀεράκι τῆς αὐγῆς. Μόλις ὅμως ρίχνει τὴν πρώτη ματιὰ γύρω, τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ κατόπληξι.

Ἀντίκρου του καὶ μέσα στὴ σπηλιὰ, κάθεται σὲ μιὰ πέτρα δακρυσμένη ἢ παινῶρια μελαιπὴ κοπέλλα.

— Γιαράμπα, ψιθυρίζει μὲ δέος ὁ Ταμπὸρ. Ἐσὺ ἐδῶ; Δέν ἔφυγες λοιπὸν μαζὶ μὲ τὸν Ταρζάν;

Τὰ μαυροπράσινα βουρκωμένα μάτια τῆς ὑπέροχης Κοπέλλας, τὸν ἀγκαλιάζουν μὲ λατρεία.

— Ὅχι... Ἐκανα νὰ φύγω μὰ μετάνοιωσα ἀμέσως καὶ ξααγύρισα... Σὲ εἶδα νὰ κάθεται καὶ νὰ κλαῖς πεσιμένος μπρούμυτα στὰ στρωσίδια σου... Δὲν σοῦ μίλησα γιὰ νὰ μὴ ταράξω τὸν πόνο σου...

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμηλώνει τὰ μάτια του καὶ ψιθυρίζει δειλά:

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, Γιαράμπα... Θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἤθελα νά...

Ἡ μελαψὴ Κόρη χαμογελάει πονεμένα.

— Δὲν χρειάζεται πιά, Ταμπόρ... Ὅ,τι εἶχες νὰ μοῦ πῆς τὸ ἄκουσα πρὶν λίγο στὸ

Ὁ Χουράγκα ἦταν γιὸς μιᾶς λευκῆς κ' ἐνὸς τρελοῦ γιγαντώσμου γορίλλα.

Ὁ Γκαρούχα κ' οἱ ἄρκουδες του τὸ βάζουν στὰ πόδια νὰ σωθοῦν.

παραμιλητό σου...

Τὸ μελαχροινὸ Παλληκάρι σηκώνει τὰ μαύρα μάτια του καὶ τὴν κυττάζει μ' ἀγωνία.

— Κι' ἐσύ; Κι' ἐσύ τί λές γιὰ ὅλα αὐτά; Θὰ ἤθελες λοιπὸν νά...

Ἡ πανώρια Γιαράμπα τὸν διακόπτει πάλι μὲ μιὰ ἐρώτησι:

— Ποιὰ εἶναι τὰ στρωσίδια ποὺ κοιμόταν ἡ Ζολάν;

Ὁ Ταμπόρ τῆς δείχνει μὲ τὸ χέρι:

— Τ' ἀκρινά, ἀριστερά. Στὴ μέση κοιμάται ὁ Μπουτάπα...

Ἡ μελαψὴ Κοπέλλα πηγαίνει καὶ ξαπλώνει στὴ θέσι ποὺ τόσα χρόνια πλάγιαζε τὸ λευκὸ Κορίτσι.

— Δὲν ἔχω κοιμηθῇ καθό-

λου άπόψε, Ταμπόρ. Θά πά-
ρω πρώτα έναν ύπνο κι' ύστε-
ρα θά σηκωθώ νά συγυρίσω λί-
γο τήν όμορφη αύτή... σπηλιά
μας!

Ο ΓΚΑΡΟΥΧΑ ΚΙ' Ο ΧΟΥΡΑΓΚΑ

ΕΧΟΥΝ ΠΕΡΑΣΕΙ πολ-
λές έβδομάδες άπό τά
παραπάνω γεγονότα. 'Η
Ζολάν είναι τώρα συντρόφισσα
του άρχοντα τής Ζούγκλας
Ταρζάν, κι' ή Γιαράμπα συν-
τρόφισσα του Ταμπόρ...

Πολλές φορές τά δυό αύτά
ζευγάρια έχουν συναντηθή κι'
άντιμετωπίζει κοινούς κινδύ-
νους στήν άγρια αύτή περιο-
χή...

Τελευταία μάλιστα είχαν
πολλές περιπέτειες μέ τόν
τρομακτικό Γκαρούχα και τις
άρκούδες του. 'Ο Γκαρούχα
ήταν γιός μιās μαύρης άνθρω-
ποφάγας ίθαγενοῦς και μιās
γιγαντόσωμης άρσενικής άρ-
κούδας. 'Απ' τόν πατέρα του
είχε κληρονομήσει τις τερά-
στιες διαστάσεις του κορμιού
του και τó τριχωτό σώμα. 'Α-
πό τή μητέρα του είχε πάρει
τό μυαλό τήν άνθρώπινη λαλιά
και τήν όρεξη νά τρώη κρέας
άνθρώπων. Έτσι, όταν γιγαν-
τώθηκε είχε γίνει κάτι σαν
βασιλιάς τών άρκούδων τής
Ζούγκλας. Κι' ένα κοπάδι ό-
λόκληρο άπό τέτοια θηρία τόν
άκολουθούσε πάντα και τόν
προστάτευε.

Ταυτόχρονα είχε παρουσια-
στή στήν περιοχή κι' ένα άλ-
λο άνθρωπόμορφο τέρας, ό φο-
βερός Χουράγκα, ό γοριλλάν

θρῶπος. 'Ο Χουράγκα ήταν,
όπως λέγαν οί ίθαγενείς, γιός
μιās λευκής γυναίκας που γύ-
ριζε διδάσκοντας στις άγρι-
ες φυλές τήν άγάπη και τήν
καλωσύνη, και ένός τρελλού
γορίλλα που νομίζοντας τήν
γιά τή χαμένη του συντρόφισ-
σα που είχε σπαράξει κάποιος
λιοντάρι, τήν είχε άρπάξει
και φυλακίσει στή σπηλιά του.
Τό άρσενικό παιδί που γεννή-
θηκε είχε κληρονομήσει άπό
τόν πατέρα του τήν τεράστια
μυϊκή δύναμι, τό τριχωτό και
γιγαντιαίο κορμί και τήν τρέλ-
λα. Κι' άπό τήν άμοιρη μητέ-
ρα του τήν άνθρώπινη λαλιά,
τήν ευγένεια και τήν καλωσύ-
νη τής ψυχής του.

.....

Και νά: Ένα πρωϊνό ό άρ-
κουδάνθρωπος Γκαρούχα φθά-
νει μέ τις φοβερές άρκούδες
του και πολιορκεί τή σπηλιά
του άρχοντα τής Ζούγκλας
Ταρζάν.

Μέσα σ' αύτή βρίσκονται ό
Ταρζάν, ό Ταμπόρ, ή Ζολάν,
ή Γιαράμπα, ό Μπουτάπα και
ή Μπουμπού, ή γοητευτική
και λεπτεπίλεπτη άραπινού-
λα μέ τή συνταρακτική γαϊ-
δουροουρά.

Στή ζώνη τής Ζολάν κρέ-
μονται δυό φονικά όπλα. Ένα
μαχαίρι κι' ένα πιστόλι. Είναι
τά πρώτα δώρα που τής έκα-
νε ό νέος σύντροφός της: ό
παντοδύναμος άρχοντας τής
Ζούγκλας, Ταρζάν.

Πρώτος όμως ό Μπουτάπα
τραβάει μιὰ πιστολιά στον ά-
έρα και σωριάζει νεκρή —
κατά λάθος — μιὰ άπό τις

γιγαντόσωμες μαύρες άρκούδες του Γκουράχα. 'Ο τρομερός άρκουδάνθρωπος άκούγοντας τόν πυροβολισμό, φαντάζεται πώς είναι κεραυνός του ούρανού που τόν φοβάται άφάνταστα. Καί τόν βάζει στα πόδια, άκολουθούμενος από τόν κοπάδι τής άρκούδας του.

'Ο Ταμπόρ, ό Ταρζάν, κι' ό Μπουτάτα βγαίνουν από τή σπηλιά καί τούς κυνηγάνε.

Καί νά: Σέ μιάν στιγμή ό άρχοντας τής Ζούγκλας άρπάζει από κάτω μιάν μεγάλη πέτρα καί τήν πετάει μέ υπεράνθρωπη δύναμι κι' άφάνταστη όρμή προς τήν κατεύθυνσι του Γκαρούχα. 'Η πέτρα κτυπάει τόν άρκουδάνθρωπο στο πίσω μέρος του τεράστιου κεφαλιού του.

'Ο Γκαρούχα βγάζει σπαρακτικό ξεφωνητό καί σωριάζεται κάτω βαρύς. Τόν κτύπημα τής πέτρας τόν έχει ζαλίσει τόσο που παρά λίγο νά χάσει τής αισθήσεις του.

ΤΑΡΖΑΝ ΚΑΤΑ ΤΑΜΠΟΡ

ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΜΕΝΕΣ από τόν πυροβολισμό άρκούδες έχουν ξεπεράσει στο φευγιό τόν άρχηγό τους, συνεχίζουν νά τρέχουν χωρίς ν' αντιληφθούν τόν κακό που τόν βρήκε.

'Ο Ταρζάν ό Ταμπόρ κι' ό Τισουλούφης σταματάνε κοντά στον τραυματισμένο άρκουδάνθρωπο. 'Ο άγγλος άρχοντας τής Ζούγκλας τραβάει τόν μαχαίρι του καί χύνεται μέ λύσσα νά σπαράξει τόν Γκα-

ρούχα. Τόν υπέροχο όμως 'Ελληνόπουλο προφταίνει. Μ' ξαναπήδημα βρίσκεται κοντά, του άρπάζει τόν δεξιό χέρι καί τόν συγκρατεί.

— Μή τόν κτυπήσης, Ταρζάν. 'Ο Γκαρούχα δέν είναι σέ θέσι νά προστατέψη τόν εαυτό του... 'Εσύ είναι ένας ήρωας! Πώς είναι δυνατό νά κάνης μιάν τόσο άνανδρη πράξι; Άνθρωπος είναι κι' αυτός όσο τέρας κι' άν είναι στο κορμί καί στην ψυχή!...

'Ο Ταρζάν είναι άφάνταστα θυμωμένος καί δίνει μιάν σπρωξιά στο υπέροχο παλληκάρι τής 'Ελλάδας!

— Φύγε, του φωνάζει άγρια, κι' ό θυμός τυφλώνει τόν νού του καί μεθάει τή γλώσσα του. Δέν ξέρει τί λέει:

— Είμαι ό άρχοντας τής Ζούγκλας καί μπορώ νά κάνω ό,τι θέλω. Λογαριασμό δέν δίνω σέ κανένα!

'Ο Ταμπόρ, που κρατάει ακόμα γερά τόν μπράτσο του τ' άποκρίνεται περήφανα:

— 'Εσύ είσαι ό άρχοντας τής Ζούγκλας κι' έγώ είμαι 'Ελληνας. Δέν θα σ' άφήσω ποτέ νά κτυπήσης έναν άνωπεράσπιστο άνθρωπο. Κι' άς είναι κακούργος! Κι' άς είναι τέρας!

Οί δυό άντρες κυττάζονται τώρα άγρια. Είναι έτοιμοι νά πιαστούν στα χέρια:

Στό μεταξύ ό Μπουτάτα έχει σκύψει κάτω στα τεράστια πόδια του ξαπλωμένου καί μισοαναίσθητου Γκαρούχα καί κάτι μαστορεύει.

Τέλος ό Ταρζάν, δίνει τό-

πο στην όργη και προσπαθεί να εξηγήσει στον αντίπαλό του:

— Άκουσέ με, Ταμπόρ: Έγώ είμαι άρχοντας κι' έχω υποχρέωσι να καθαρίσω τη Ζούγκλα μου από αυτό το άνθρωπόμορφο τέρας! Η καλώσυνη που του δείχνεις έσύ είναι έγκληματική. Αν αφήσω τον Γκαρούχα να ζήσει, ποιός ξέρει πόσους άθώους ίθαγενείς θα σπαράξει ακόίμα για να χορτάσει τ' άχόρταστο στο μάχι του!

Ο Ταμπόρ όμως επιμένει σαν ξεροκέφαλος:

— Ναί, Ταρζάν. Ξέρω πώς είναι κακούργος. Πώς τὰ νύχια και τὰ δόντια του στάζουν αίμα. Μά τώρα βρίσκεται κάτω άνίκανος να προστατέψει τον έαυτό του... Είναι ά

Ο τρομερός Γκαρούχα άρπάζει στis τεράστιες παλάμες του τον Ταρζάν και τον Ταμπόρ.

νανδρία να τον κτυπήσουμε... Έσύ είσαι γενναίος, περήφανος κι' άτρόμητος! Γιατί δέν περιμένεις να συνέλθη και να μονομαχήσης τίμια μαζί του;

Ο άρχοντας της Ζούγκλας μουρμουρίζει:

— Μά αυτός είναι πολύ δυνατός και τρείς φορές πιο μεγαλόσωμος από μένα...

— Τι σημασία έχει; Και το λιοντάρι είναι δυνατό. Ποτέ όμως ένας περήφανος κυνηγός δέν το χτυπάει πιασμένο στο δίχτυ της παγίδας.

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΥΜΦΟΡΑ

Ο ΤΑΡΖΑΝ κι' ο Ταμπόρ έχουν ξεχαστή με την κουθέντα κι' ο άπαίσιος άρκουδάνθρωπος συνέρχεται και πετιέται όρθός. Ο Μπουτάτα που τον βλέπει πρώτος του φωνάζει:

— Καλά ξυπνητούρια, άφέντη «Άνθρωπάρκουδε»!

Οί δυο άνδρες άκούνε τη φωνή του και κάνουν να γυρίσουν ξαφνιασμένοι. Είναι όμως άργά: ο τρομερός Γκαρούχα άπλώνοντας τις χερού κλες του τους έχει άρπάξει από το λαιμό. Και τους σηκώνει ψηλά, τον έναν με τ' άριστερό και τον άλλον με το δεξιό χέρι.

Οί δυο άνδρες μουγγρίζουν βραχνά και κάνουν άπεγνωσμένες αλλά μάταιες κινήσεις να έλευθερωθούν.

Ο Μπουτάτα ξεκαρδίζεται στα γέλια:

— Χί, χί, χί!... Σαν γαλοπούλες στο τσιγγέλι κρεμό-

σαστε. Κουράγιο όμως. 'Εγώ είμαι εδώ!...

Καὶ σκαρφαλώνει σβέλτος σ' ἓνα κοντινὸ δέντρο γιὰ νὰ σωθῇ.

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος καυχάζεται τώρα θριαμβευτικά:

— Χό, χό, χό!... 'Επὶ τέλους πέσατε στὰ χέοια μου! Κι' εἴστε καὶ καλοθρεμμένοι βλέπω! Θὰ καλοφάω ἀπόψε!

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ κτυπάει μὲ δύναμι τὸν ἓνα πάνω στὸν ἄλλον...

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ταμπὸρ οὐρλιάζουν ἀπὸ τοὺς πόνους. Τὰ μούτρα τους σπάζουν. Οἱ μύτες τους ἀνοίγουν καὶ τὸ αἷμα τρέχει ποτάμι!

Ὁ φοβερὸς Γκαρούχα μουγρίζει σὰν μανιασμένο θηρίο:

— Ἀπὸ τὰ δόντια μου κα νένας δὲν γλυτώνει!...

Ὁ Ταρζάν στὴν τραγικὴ θέσι πού βρίσκεται κυττάζει τώρα μὲ παράπονο τὸν Ταμπὸρ σὰ νὰ τοῦ λήη:

— Βλέπεις πόσο ἄδικο εἶχες; Γιατὶ δὲν μ' ἄφηνες νὰ τὸν σκοτώσω;

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος, σφίγγοντάς τους πάντα στὶς παλάμες, ξεκινάει τρέχοντας νὰ φτάσῃ στὶς ἀρκουδες του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή κάτι ἀναπάντεχο γίνεται: ὁ Γκαρούχα δὲν προφταίνει νὰ κάνη δυὸ τρία βήματα καὶ σωριάζεται κάτω μαζὶ μὲ τὰ δυὸ θύματά του. Τὸ τεράστιο βαρὺ κεφάλι του κτυπάει μ' ὀρμὴ πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Κι' ὁ ἀπαίσιος ἀρκουδάνθρωπος μένει ξερόδς, ἀναίσθητος.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ταμπὸρ ἔ-

Ὁ Ταρζάν εἶναι ἕτοιμος νὰ καθάρισῃ τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὸν ἀπαίσιο ἀρκουδάνθρωπο.

χουν σωθῇ ἀπ' τοῦ χάρου τὰ δόντια. Ξεφεύγουν ἀμέσως ἀπὸ τὶς παλάμες τοῦ τέρατος καὶ πετιῶνται ὀρθοί. Βρίσκονται ὅμως κι' οἱ δυὸ σὲ κακὰ χάλια.

Πάνω ἀπὸ τὸ δέντρο ὁ κωμικοτραγικὸς Μπουτάτα μὲ τὸ χοντρὸ τσουλουφωτὸ κεφάλι, πανηγυρίζει:

— Δὲν σὰς τὸ εἶπα: 'Εγώ είμαι ἐδῶ!...

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο! Αὐτὸς ἦταν ὁ σωτήρας τους.

Ξέρετε τὶ ἔκανε ὅταν τὸν εἶδαμε νὰ μαστορεύῃ στὰ πόδάρια τοῦ ἀναίσθητου Γκαρούχα; Ἔδεσε μὲ γερὸ χορτόσκοινο τὸ ἓνα πόδι τοῦ Γκαρούχα. Ὑστερα πῆρε τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ καὶ τὴν ἔδεσε στὸν κορμὸ κάποιου δέν-

τρου: "Ολα τ' άλλα γίναν μονάχα τους: 'Ο Γκαρούχα συνήλθε κι' ἔκανε νὰ φύγη τρέχοντας, τὸ χορτόσχοινο κράτησε ξαφνικὰ τὸ ἓνα του ποδάρι καὶ γκρεμοτσακίστηκε βαρὺς κάτω.

'Ο Μπουτάτα πηδάει τώρα ἀπὸ τὸ ψηλὸ κλαδὶ ποὺ βρίσκεται κι' ἡ στρογγυλὴ κεφαλὰ του κάνει γκέλ σὰν μπάλλα ποδοσφαίρου. Τέλος πλησιάζει τὸν ἀρκουδάνθρωπο καὶ τραβώντας τὴ θρυλικὴ κουμπούρα του ξεφωνίζει ἄγρια:

— Στὴν μπάντα οἱ πολῖτες. Καιρὸ εἶχα νὰ φονεύσω τέτοιο μαντράχαλο!

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΤΑΜΠΟΡ σπρώχνει μὲ τὸ πόδι του τὸν Τσουλούφη κι' αὐτὸς τινάζεται δέκα βήματα μακριά.

Τὴν ἴδια στιγμή μακρυνὰ ποδοβολητὰ ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν.

'Ο Μπουτάτα βάζοντας στὴ θήκη τὴ σκουριασμένη μπιστόλα του, φωνάζει ἔξω φρενῶν στὸ 'Ελληνόπουλο:

— 'Αμ' δὲν φταῖς ἐσύ... 'Εγὼ φταίω ποὺ σ' ἔσωσα! 'Επρεπε ν' ἀφήσω τὸν ἀνθρωπάρκουδο νὰ βαρυστομαχιάσῃ μὲ τὶς κορμάρες σας!

Τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας ποὺ ἀφουγγράζεται τὸ ποδοβολητὸ ρωτᾷ ἀνήσυχο τὸν Ταρζάν:

— 'Ακοῦς; Σίγουρα θάνα οἱ ἀρκουδες τοῦ Γκαρούχα... Τὶ θὰ γίνῃ τώρα;

'Ο 'Εγγλέζος γίγαντας τραβάει τὸ μαχαίρι του:

— Τὶ ἄλλο; Πρέπει μόλις φτάσουν ἐδῶ νὰ βροῦν τὸν ἀφέντη τους νεκρό... Τὰ μούτρα μου καὶ τὰ μούτρα σου εἶναι γεμᾶτα αἵματα ποὺ μᾶς κτυποῦσε τὸν ἓνα πάνω στὸν ἄλλο...

Καὶ σκύβοντας, κάνει νὰ καρφώσῃ τὴν ἀστραφτερὴ λεπίδα τοῦ μαχαίριου του στὴν καρδιά τοῦ ἀναίσθητου ἀρκουδάνθρωπου.

'Ο ἀδιόρθωτος 'Ελληνας τοῦ ἀρπάζει πάλι τὸ χέρι.

— Μὴ Ταρζάν!... Μὴ γίνεσαι δολοφόνος!

Τὸ μυαλὸ τοῦ ὑπέροχου ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας θολώνει. Τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν. Δὲν ξέρει τὶ κάνει. Τὶ λέει:

Καὶ νά: Σφίγγει ἀπότομα καὶ μὲ λύσσα τὴ γροθιά του καὶ δίνει τρομερὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο τοῦ Ταμπόρ.

— Φύγε, σκύλε!... Πάντοτε 'Ελληνας θὰ μείνῃς. Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃς ἄνθρωπος!

Τὸ μελαχροινὸ Παλληκάρι γίνεται κίτρινο σὰν τὸ λεμόνι. Μοιάζει τώρα σὰν λαβωμένο θηριὸ ἔτοιμο νὰ χυθῇ πάνω στὸν κυνηγὸ ποὺ τὸ κτύπησε. 'Ομως καταφέρνει νὰ συγκρατηθῇ. Κι' ἐνῶ στ' αὐτιά του βουίζουν ἀκόμα τὰ λόγια τοῦ Ταρζάν: «Πάντοτε 'Ελληνας θὰ μείνῃς. Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃς ἄνθρωπος» ψιθυρίζει βραχνὰ σὰ νὰ μιλάῃ μὲ τὸν ἑαυτό του:

— Ναί... Πάντοτε 'Ελληνας θὰ μείνω. Γιατὶ 'Ελληνας θὰ πῇ Ἀνθρωπος!

Τὰ μακρυνὰ ποδοβολητὰ ὁ μως ὅλο καὶ πλησιάζουν!

Ὁ χοντροκέφαλος Μπουτάτα παίρνει τὸ μέρος τοῦ Ταρζάν:

—Καλὰ σοῦ λέει ἀφέντη βλόκα!... Ἄσε μας νὰ καθαρίσουμε τὸν ἄνθρωπο τώρα ποὺ κοιμᾶται καὶ δὲν θὰ πονέσῃ... Τὶ μπαίνεις ἐσὺ στὴ μέση; Μπατζανάκης σου εἶναι, γιὰ ξαδερφοκουριάδος σου;

Ὁ ἐγγλέζος ἥρωας σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του, οὐρλιάζει ἄγρια στὸν Ταμπόρ:

— Φύγε εἶπα!... Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου! Θὰ σὲ σκοτώσω.

Τὰ νεῦρα τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου ἔχουν τεντωθῇ ἐπικίνδυνα. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκρατηθῇ ἄλλο.

Κι' ἐνῶ ὁ ὑπέροχος Ταρζάν χύνεται νὰ τὸν κατασπαράξῃ, ὁ Ταμπόρ σκύβοντας γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ πρῶτο θανατερό κτύπημα, ἀρπάζει ταυτόχρονα ἀπὸ κάτω μιὰ μακρόστενη πέτρα ποὺ θρέθηκε τυχαία ἐκεῖ.

Ἀμέσως, πετιέται ὀρθός, σηκώνει τὸ χέρι του κι' εἶναι ἔτοιμος νὰ τὴν πετάξῃ στὸ κεφάλι τοῦ φοβεροῦ ἀντιπάλου του. Ὁ ἄμοιρος Ταρζάν οὔτε ἀνάσα δὲν θὰ πρόφτανε νὰ πάρῃ.

Ὁ Τσουλούφης διασκεδάζει μὲ τὸν καυγά τους:

— Ἀμὰν, ἀφέντες!... Τσα κωθῆτε καὶ μὴ μαλλώνετε!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει τὸν τρομερὸ κίνδυνο. Ὁ Χάρος ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή θάρθη νὰ τὸν σκεπάσῃ μὲ

τὶς μαῦρες φτεροῦγες του.

Σταματᾷ ἀμέσως στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται περιμένοντας ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεσι.

Ὅμως ὁ Ταμπόρ δὲν κτυπάει. Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος κι' αὐτός, μὲ τὴν πέτρα σηκωμένη ψηλά. Τέλος κατεβάζει τὸ χέρι του.

Μονάχα ὁ Θεὸς ξέρει πῶς μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ! Ὁ μως τὰ νεῦρα του πάνε νὰ σπάσουν. Πρέπει κάτι νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ.

Καὶ νά: Στὸ δεξιὸ του χέρι κρατᾷ ἀκόμα τὴ μακρόστενη πέτρα. Τὴ σφίγγει μ' ἀφάνταστη δύναμι καὶ λύσσα. Καὶ ξαφνικὰ ἓνα «κράκ» ἀκούγεται: ἡ μεγάλη καὶ σκληρὴ πέτρα σπάζει στὰ δύο.

Τὸ μελαχροινὸ παλληκάρι ἀνοίγει τώρα τὴ σιδερένια παλάμη του καὶ τὰ δύο κομμάτια τῆς πέφτουν κάτω...

Ὁ Ταρζάν τὰ κυττάζει μὲ δέος καὶ φρίκη. Εἶναι καὶ τὰ δύο κατακόκκινα. Βαμμένα ἀπὸ τὸ περήφανο αἷμα τῆς τιμημένης ἐλληνικῆς γεννιάς!

Ὁ Ταμπόρ εἶχε σπάσει τὴν πέτρα. Ὅμως κι' αὕτῃ εἶχε κομματιάσει τὸ χέρι του.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συνέρχεται γρήγορα. Βάζει στὴ θήκη τῆς ζώνης του τὸ φονικὸ μαχαίρι καὶ τὰ ὄμορφα γαλάζια μάτια του εἶναι ἔτοιμα νὰ βουρκώσουν. Κυττάζει μ' ἀγάπη κι' ἀνείπωτο θαυμασμὸ τὸν ὑπεράνθρωπο πατριώτη μας καὶ ψιθυρίζει:

—Εἶσαι ὑπέροχος Ταμπόρ. Στέκεσαι πολὺ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ

μένα! Συγχώρεσέ με για τὰ λόγια που μου ξέφυγαν και δὲν ἔπρεπε νὰ πῶ...

Τὸ μελαχροινὸ παλληκάρι ἀναστενάζει:

— Δὲν χρειάζεται νὰ σὲ συγχωρέσω, Ταρζάν. Ἡ καρδιά μου δὲν ἔχει πῆ δύναμι νὰ μισήσῃ. Μονάχα ν' ἀγαπάῃ μπορεῖ... Ὅμως πῶς νὰ στὸ πῶ: πρόσβαλες τὴν ἱερὴ Πατρίδα μου! Τὴν Ἑλλάδα! Ὁ Θεὸς δὲν θὰ σὲ συγχωρέσῃ ποτέ!

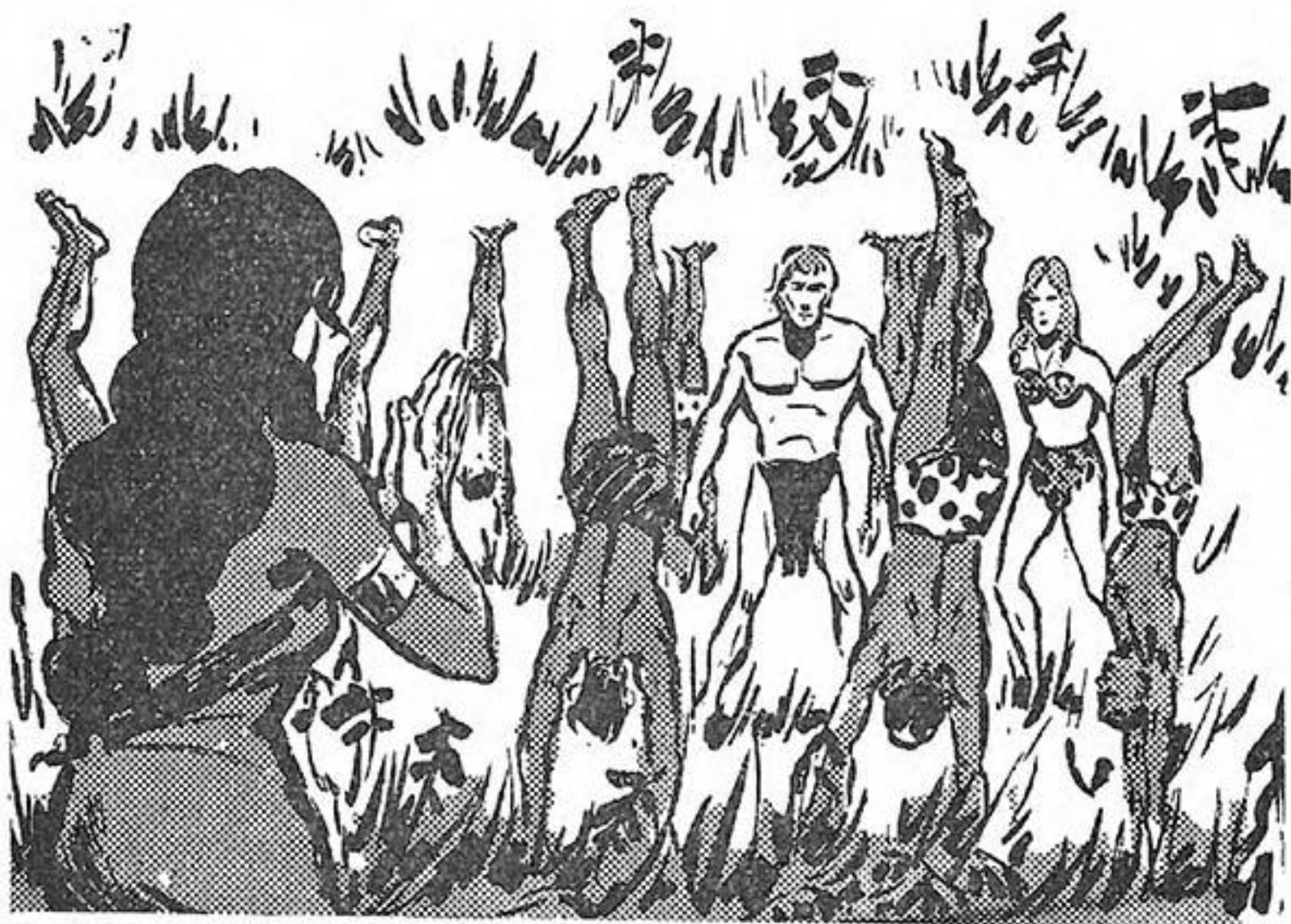
Ὁ Ταρζάν ἀναγνωρίζει τὸ τραγικὸ σφάλμα του. Χαμηλώνει γιὰ λίγο σὰν ἔνοχος τὸ κεφάλι. Μὰ γρήγορα κι' ἀπό-

τομα τὸ ξανασηκώνει καὶ κυττάζοντας παράξενα στὰ μάτια τὸ ὑπέροχο Παιδὶ μουγγρίζει:

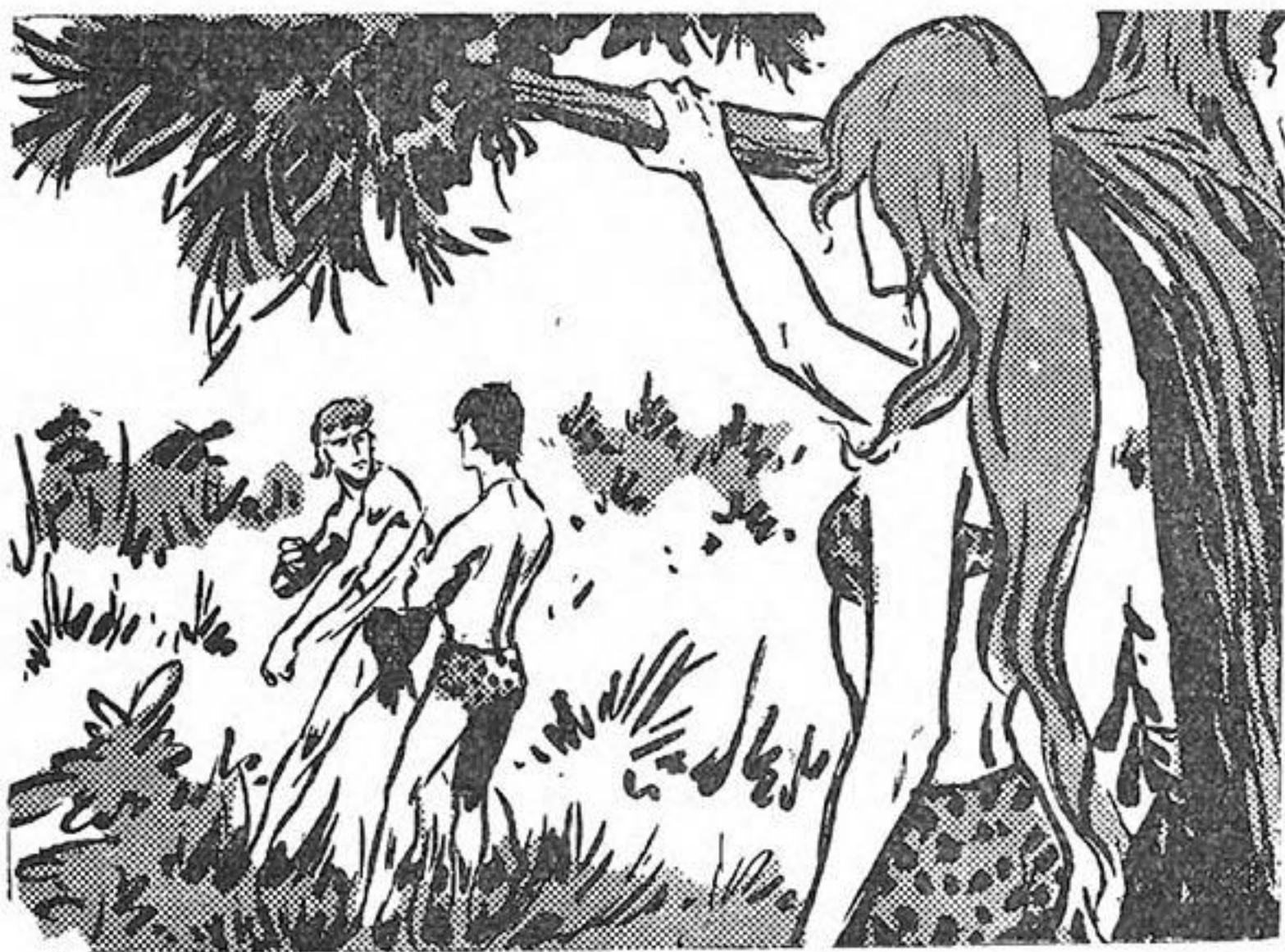
—Ναί, Ταμπόρ! Μισῶ τὴν Πατρίδα σου! Μισῶ ἀφάνταστα τὴν Ἑλλάδα! Γιατὶ δὲν γέννησε κι' ἐμένα. Γιατὶ δὲν πότισε καὶ τὶς δικές μου φλέβες μὲ τὸ θεϊκὸ κι' ἀθάνατο αἷμα τῆς γεννιάς σου! Μισῶ τὴν Ἑλλάδα γιατί δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ ἓνα ἀπὸ τὰ περήφανα καὶ τιμημένα παιδιὰ τῆς!

Ὁ Μπουτάτα χαζογελάει:

— Ἀμάν, γιὰ πότε τὰ γύρισες, ἀφέντῃ Μεγαλειότατε!

Ἡ ἀρχόντισσα τῶν τρελλῶν κτυπάει τὰ χέρια τῆς κ' οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς χορεύουν ἀνάποδα.

‘Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας Ταρζάν δίνει τρομακτική γροθιά στο πρόσωπο τοῦ ὑπέροχου ‘Ελληνόπουλου.

Σὰν χέλι ξεγλιστράς!

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν ἔχουν βουρκώσει τώρα. Πρώτη φορά ἄφησε τὴν ψυχὴ του νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ τὴν καρδιά του νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα. Εἶπε ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθεια ποὺ ὁ ἐγώισμός δὲν τὸν ἄφηνε νὰ τὴν πῇ...

‘Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ζηλεύει τὸν Ταμπὸρ οὔτε γιατί εἶναι πλεονέξος, οὔτε γιατί εἶναι πλεονέξος καὶ πλεονέξος ἀπ’ αὐτόν! Μὰ γιὰ κάτι ἄλλο εὐγενικό, ὑπέροχο καὶ θεϊκό! Τὸν ζηλεύει γιατί ἔχει τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐτυχία νὰ εἶναι Ἕλληνας!

ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Ο ΤΑΜΠΟΡ ἐνθουσιάζεται ἀπὸ τὴν ὑπέροχη ἐξομολόγησι τοῦ δοξασμένου Ταρζάν. Κι’ οἱ δυὸ ἄνδρες ἀγκαλιάζονται καὶ φιλιῶνται μ’ ἀνείπωτη ἀγάπη.

‘Ο Μπουτάτα τοὺς κυττάζει παραξενεμένος:

— Γιὰ κύπτα ἀτυχία! Ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἔτοιμοι νὰ σφαγούνε, ἀρχίζουνε τὰ μάτς καὶ μούτς! Κι’ ἐγὼ περίμενα πὼς ἀπὸ ἀνθυποβασιλέας θὰ γινόμευνα βασιλέας τῆς Ζούγκλας!

Πρὶν ὁ Τσουλούφης τελειώ

ση τὰ λόγια του, κι' ἐνῶ ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ταμπὸρ βρίσκονται ἀκόμα ἀγκαλιασμένοι, τὰ βαρεῖα ποδοβολητὰ φτάνουν τώρα πολὺ κοντὰ τους.

Εἶναι ἓνας λευκὸς κυνηγὸς — φίλος τοῦ Ταρζάν — μαζὶ μ' ἓνα μπουλούκι ἀπὸ μαύρους ἰθαγενεῖς.

Τὸ ἐξασκημένο μάτι τοῦ κυνηγοῦ πέφτει ἀμέσως ἐξεταστικὸ κάτω στὸ τεράστιο κι' ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ φοβεροῦ ἀρκουδάνθρωπου καὶ ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Εἶναι τὸ πιὸ τρομαχτικὸ πλάσμα ἀπ' ὅσα ἔχουν δὴ τὰ μάτια μου! Θὰ τὸν πᾶω στὴν Ἀμερικὴ καὶ θὰ τὸν κάνω δημόσιο θέαμα. Θὰ κερδίσω χιλιάδες δολλάρια! Ἔχεις καμμιά ἀντίρρηση, φίλε Ταρζάν;

— Ὅχι... Φτάνει νὰ μὴ ξαναγυρίση ποτὲ πιά ἐδῶ στὴ Ζούγκλα μου!...

Ὁ Κυνηγὸς βάζει ἀμέσως τοὺς μαύρους του μὲ τὰ τσεκούρια καὶ κόβουν χοντροὺς καὶ ψηλοὺς κορμοὺς δέντρων. Καὶ γρήγορα φτιάχνουν μ' αὐτοὺς ἓνα μεγάλο καὶ γερὸ κλουβί. Ὑστερα, ὅλοι μαζί, σέρνουν μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἀναίσθητο Γκαρούχα καὶ μ' ἓνα τελευταῖο κορμὸ κλείνουν τ' ἄνοιγμα. Ὁ ἀπαίσσιος ἀρκουδάνθρωπος εἶναι πιά αἰχμάλωτος καὶ γερὰ ἀσφαλισμένος.

Οἱ ἀραπάδες χύνουν ἀπ' ἔξω νερὸ στὸ πρόσωπό του καὶ τὸν συνεφέρνουν.

Καὶ νὰ: Ὁ Γκαρούχα πετιέται ἀμέσως ὄρθιος καὶ οὐρλιάζοντας ἄγρια καὶ τρομα-

κτικὰ πασχίζει νὰ σπάσῃ τὸ κλουβὶ γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ. Δὲ τὰ καταφέρνει ὅμως κι' αὐτὸ τὸν κάνει νὰ μανιάσῃ καὶ νὰ δαγκώνῃ μὲ τὰ δόντια του, σὰν θεριό, τοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων.

— Ἀνοίχτε μου νὰ θγῶ! Θὰ σπάσω τὸ κλουβὶ καὶ θὰ σᾶς σπαράξω μὲ νύχια καὶ δόντια!

Ὁ Μπουτάτα τὸν παρηγορεῖ:

— Δὲ βαριέσαι καημένε... Καλύτερα εἶσαι στὸ κλουβί. Θὰ μάθης καὶ νὰ... κελαηδῇς!

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΓΚΑΡΟΥΧΑ

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ, ἡ Ζολάν κι' ἡ λεπτεπίλεπτη ἀραπινοῦλα Μπουμποῦ φθάνουν σὲ λίγο ἀνήσυχες κοντὰ στὸν Ταρζάν καὶ τὸν Ταμπόρ.

Ἡ μοιραία Μπουμποῦ κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν φυλακισμένο στὸ κλουβὶ ἀρκουδάνθρωπο καὶ ρωτᾷ τὸν «ἀρρεβωνιαστήρ» της:

— Ἐσύ, γλύκα μου, τὸν ἔκανες... καιναρινάκι, μετὰ συγχωρήσεως;

Κάθε ἄνδρα, νέο ἢ γέρο, τὸν λέει «γλύκα μου» καὶ κάθε γυναῖκα «χρυσή μου».

Ὁ Γκαρούχα βλέπει πῶς μὲ τὸ ἄγριο δὲν κάνει τίποτα κι' ἀρχίζει τώρα τὰ παρακάλια:

— Ἀνοίχτε τὸ κλουβὶ θὰ φύγω ἀμέσως μακριά. Δὲν θὰ κάνω κακὸ σὲ κανέναν...

Ὁ Μπουτάτα εἶναι ἀνένδοτος:

— 'Αδύνατον, μπάρμπα: Τὸ μέλλον σου εἶναι στὸ Χόλ λυγουντ. Θὰ γίνῃς ἀστέρας στὸ «Περᾶστε, κύριοι!»

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς φεύγει γελῶντας μὲ τοὺς μαύρους του. Θὰ πᾶνε νὰ φέρουν ἐλέφαντες νὰ φορτώσουν τὸ τεράστιο κλουβὶ καὶ νὰ τὸ κατεβάσουν στὸ μεγάλο λιμάνι. Ἀπὸ ἐκεῖ μ' ἓνα καράβι θὰ φθάσῃ στὴν Ἀμερική.

Ὁ αἰχμάλωτος ἀρκουδάνθρωπος ἀπελπίζεται. Βλέπει πῶς καὶ μὲ τὰ παρακάλια δὲ κάνει τίποτα. Καὶ ζητάει νὰ τοὺς κεντρίσῃ τὸ συμφέρον:

— Ξέρω ἓνα μεγάλο κι' ἀτίμητο θησαυρὸ ποὺ εἶναι θαυμάσιος σ' ἓνα λάκκο, κάπου στὴν Πέρα Ζούγκλα. Εἶναι σκεπασμένος μὲ μιὰ βαρειά πλάκα ποὺ πάνω της βρίσκεται πάντοτε ἓνας τεράστιος κι' ὑπερφυσικὸς στεριανὸς κάβουρας... Ὁ λάκκος μὲ τὸ θησαυρὸ, ποὺ γιὰ νὰ τὸν πάρετε πρέπει νὰ φορτώσετε ἑκατὸ ἐλέφαντες, βρίσκεται ἐκεῖ κι' ἐκεῖ. Καὶ τοὺς λέει ὅλα τὰ σημάδια γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν βροῦν.

Ὁ Μπουτάτα δὲν πιστεύει τίποτα:

— Ἄστα, μπάρμπα καὶ τέτοια παραμύθια δὲν τὰ χάβουμε...

— ...μετὰ συγχωρήσεως, συμπληρώνει ἡ Μπουμπου.

Ὁ Γκαρούχα ὀρκίζεται:

— Ἄν λέω ψέματα, ὁ Θεὸς Κουρουκούν, νὰ μὲ κάψῃ μὲ τὴ φωτιὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ Γιαράμπα λέει στὸν Ταρζάν.

— Ὁ ὄρκος στὸ θεὸ Κουρουκούν εἶναι πολὺ βαρὺς. Ὁ ἀρκουδάνθρωπος λέει τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Ζολάν ποὺ ἔχει πάρεϊ τώρα ὕψος καὶ τουπὲ ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας, χαμογελάει περιφρονητικά:

— Μμ... Σπουδαῖος ὄρκος!

Ὁ Ταρζάν τὴν πλησιάζει καὶ τῆς λέει σιγά:

— Ζολάν, πρέπει ἐμεῖς οἱ δυὸ μονάχα νὰ τρέξουμε στὴν Πέρα Ζούγκλα καὶ ν' ἀρπάξουμε τὸ θησαυρὸ. Ἔτσι θὰ γίνουμε πολὺ πλούσιοι καὶ παντοδύναμοι!

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ταμπὸρ Τραβάει παράμερα τὴν πανώρια μελαψὴ συντρόφισσά του καὶ τῆς ψιθυρίζει στ' αὐτί:

— Γιαράμπα, πρέπει ἐμεῖς οἱ δυὸ μονάχα νὰ τρέξουμε στὴν Πέρα Ζούγκλα καὶ νὰ ἀρπάξουμε τὸ θησαυρὸ. Ἔτσι θὰ τὸν κατεβάσουμε στὸ μεγάλο λιμάνι καὶ θὰ τὸν στείλουμε στὴν πατρίδα μου, τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι φτωχεῖα χώρα καὶ θὰ γίνῃ πλούσια κι' εὐτυχισμένη!

Ἡ ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ κι' ἡ Μπουμπου ξεμοναχιάζει τὸν Τσουλούφη:

— Ξέρεις τὶ λέω «γλύκα μου»; Τὸ θησαυρὸ νὰ τὸν πάρω ἐγώ, μετὰ συγχωρήσεως...

— Κι' ἐγὼ τὶ θὰ πάρω;

— Ἐμένα, μετὰ ξανασυγχωρήσεως.

Ὁ Μπουτάτα ὑψώνει ἀγέρωχος τὴν κεφάλαια του, βάζει

τὰ χέρια στη μέση καὶ δηλώνει μεγαλόφωνα:

— 'Ο θησαυρὸς εἶναι δικός μου!... Φωτιά τοῦ βάζω καὶ τὸν καίω.

'Ο Ταμπὸρ μὲ τὴ Γιαράμπα κάνουν νὰ ξεκινήσουν. 'Ο Ταρζάν μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται μπροστὰ καὶ τοὺς φράζει τὸ δρόμο:

— "Αν πᾶτε γιὰ τὸ θησαυρὸ, Ταμπὸρ, κάνετε λάθος. 'Ο,τι βρίσκεται μέσα στὴ Ζούγκλα ἀνήκει σ' ἐμένα τὸν παντοδύναμο καὶ βεδοσμένο ἄρχοντά της!

'Ο Τσουλούφης θυμώνει:

— Δυὸ ἄχυρα μαλλώνανε σὲ ξένο... γαϊδουρώνα. Καλὰ τὸ λέει κι' ἡ παροιμία!... 'Εγὼ δὲν ἔδεσα μὲ τὸ χορτόσχοινο τὸ ποδάρι τοῦ ἀνθρωπάκουδου; 'Εγὼ δὲν τὸν ἔκανα

— Γιὰ δὲς ἀτυχία! 'Αντὶ νὰ σφαχτοῦνε, ἀρχίσανε τὰ μάτς καὶ μούτς.

νὰ γκρεμοτσακιστῇ κάτω; 'Αλλοιῶς, ἔτσι ποὺ σὰς τσοῦγ γριζε, θὰ εἶχε σπάσει τὰ κεφάλια σας σὰν αὐγὰ λαμπριάτικα! "Αρα κάτω τὰ χέρια κι' ὁ θησαυρὸς εἶναι δικός μου!

'Η Μπουμποῦ ἐνθουσιάζεται καὶ τοῦ δίνει μιὰ ἡχηρὴ καρπαζιά.

— Χράπ! Νὰ μοῦ ζήσης, γλύκα μου! Καὶ μετὰ συγχωρήσεως, δηλαδή!

'Ο Μπουτάτα τὴν ἀγριοκυττάζει:

— Περικαλῶ, μαμζέλ: μὴ θορυβῆτε ἐπὶ τοῦ σβέρκου μου!

'Η Γιαράμπα διαμαρτύρεται στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— "Οχι, Ταρζάν! Τὸ χρυσάφι θὰ τὸ πάρῃ ὁ Ταμπὸρ. 'Η φτωχιά πατρίδα του τῶχει ἀνάγκη!

'Ο Ταρζάν σὰ δίκαιος ἄνθρωπος, βρίσκει τὴν πιὸ σωστὴ λύσι:

— 'Ο θησαυρὸς ἀνήκει στὸ Μπουτάτα. "Ας ἀποφασίσῃ λοιπὸν αὐτός: ποῖος ἀπὸ μᾶς θέλει νὰ τὸν πάρῃ.

'Ο Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα συμφωνοῦν. 'Η Ζολάν ὅμως στραβομουτσουνιάζει:

— Καημένε, Μεγαλειότατε τῆς Ζούγκλας, κάθεσαι τώρα καὶ ἀπασχολεῖσαι μὲ τὸ λαό σου;!

'Ο Τσουλούφης βγάζει τὴν ἀπόφασί του:

— Διὰ ταῦτα, τὸ θησαυρό μου τὸν χαρίζω σὲ μιὰ μικρὴ, ὀμορφὴ καὶ φτωχιά...

'Η Μπουμποῦ τὸν διακόπτει:

— Εὐχαριστῶ, γλύκα μου!

* Ας εἶσαι καλὰ μετὰ συγχωρήσεως!

Ὁ Μπουτάτα τὴν ἀγριοκυττάζει, καὶ συνεχίζει:

— Διὰ ταῦτα λέγω, χαρίζω τὸ θησαυρὸ σὲ μιὰ μικρὴ ὁμορφὴ καὶ φτωχιά... χώρα: τὴν ἐνδοξὴ κι' ἀθάνατὴ Ἑλλάς!

— Τρομάρα νὰ σοῦρθῃ, μετὰ συγχωρήσεως, τοῦ κάνει ἔξω φρενῶν ἡ Μιπουμπού.

Καὶ συνεχίζει:

— Πφφ... Καρφάκι δὲν μοῦ κοίγεται! Χάρισέ τα στὴ δεσποινὴς Ἑλλάς. Ἐγὼ παντρεύομαι καὶ χωρὶς προίκα. * Ας εἶναι καλὰ τὰ κάλλητα κι' ἡ τσαχπινιά μου, μετὰ συγχωρήσεως!

ΑΠΟ ΑΛΛΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ...

Ο ΤΑΜΠΟΡ ἡ Μπουμπού κι' ὁ Μπουτάτα ξεκινᾶνε ἀμέσως γιὰ τὴν Πέρα Ζούγκλα. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ὁ θησαυρὸς σκεπασμένος με μιὰ πλάκα καὶ τὸ τεράστιο στεριανὸ καβούρι ποὺ τὸν φυλάει.

Ὁ Ταρζάν ἀφήνει νὰ ξεμακρύνουν κάπως κι' ὕστερα διώχνει τὴ Μπουμπού, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τώρα ζῇ μαζί τους:

— Γύρισε στὴ σπηλιά μας... Ἐμεῖς ἔχουμε κάποια δουλειὰ καὶ θ' ἀργήσουμε λίγο...

Τὸ «μαῦρο σπαγέττο» κάνει πὼς ὑπακούει πρόθυμα:

— Μάλιστὰ γλύκα μου! Φεύγω ἀμέσως!

Προχωρεῖ καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα κι' ὅταν καταλαβαίνει πὼς δὲν τὴν βλέπουν πιά, στα

Τρομακτικὴ πάλῃ τῶν δύο ἀνθρωπόμορφων θεριῶν ἀρχίζει μέσα στὸ κλουβί.

ματάει καὶ χαμογελῶντας πονηρὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο θάμνο.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ φαντασμένη Ζολάν μένουν τώρα μονάχοι ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβὶ τοῦ αἰχμάλωτου ἀρκουδάνθρωπου. Ὁ Γκαρούχα τοὺς τάζει λαγούς με πετραχείλια, ποὺ λέμε:

— Ἐλευθερώστε με καὶ θὰ σᾶς κάνω πλούσιους κι' εὐτυχισμένους! Θὰ σπαράζω ὅλους τοὺς ἐχθρούς σας. Θὰ μείνετε μονάχοι ἀφέντες μέσα στὴ Ζούγκλα.

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει χαμογελῶντας:

— Τὸ θησαυρὸ θὰ τὸν πάρω καὶ χωρὶς τὴ βοήθειά σου.

Καὶ τραβῶντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ Ζολάν νὰ φύγουν,

τῆς ἐξηγεῖ σιγά:

— Ξέρω ἓνα κρυφὸ πέρασμα τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ἀπ' αὐτὸ μπορούμε νὰ φτάσουμε πολὺ γρήγορα στὴν Πέρα Ζούγκλα. Θὰ βρεθοῦμε ἐκεῖ πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸν Ταμπὸρ καὶ τὴ Γιαράμπα...

Ἡ περήφανη λευκὴ συντροφισσά του κάνει πιὸ γρήγορο τὸ βῆμα της:

— Καὶ καθόμαστε ἀκόμα; τὸν ρωτάει ἀνυπόμονη. Ὁ θησαυρὸς πρέπει νὰ γίνη δικός μας. Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ ἀφέντες τῆς Ζούγκλας...

Ἡ λεπτεπίλεπτη Μπουμποῦ τοὺς βλέπει νὰ φεύγουν καὶ ξεπετάγεται ἀπὸ τὸ θάμνο, τὴ νάζοντας μὲ χάρι τὴ μοντέρνα... γαῖδουροουρά της. Τέλος γυρίζοντας μπρὸς-πίσω φτάνει ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβὶ τοῦ τρομακτικοῦ τερατανθρώπου καὶ τοῦ λέει:

— Ἀχ, γλύκα μου, Γκαρου χάκο! Ἀφοῦ εἶχες τέτοιο θησαυρό, γιατί δὲν μοῦ τῶλεγες βρὲ θλάκα, μετὰ συγχωρήσεως; Δὲν πρόκειται πῶς δὲν ἀγοπῶ τὸν ἀρραβωνιαστή μου. Μὰ ἂν προκειτότανε περὶ διὰ συμφέρον, θὰ ἔπνιγα τὴν καρδιά μου... Ἀλλωστε καὶ τοῦ λόγου σου εἶσαι νοστιμούτσικος, μετὰ ξανασυγχωρήσεως.

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος τὴν παρακαλᾷ κι' ἀπὸ τὰ μάτια του τρέχουν δάκρυα μεγάλα σὰν κυδώνια!

— Λυπήσου με ὡραία μου Καπέλλα... Σκαρφάλωσε πάνω στὸ κλουβὶ καὶ λύσε ἓναν ἀπὸ τοὺς κορμούς. Λευτέρωσέ

με κι' ἐγὼ ξέρω κι' ἄλλους κρυμμένους θησαυρούς. Θὰ στοὺς χαρίσω ὅλους!

Ἡ μοιραία Μπουμποῦ συγκινεῖται καὶ ἐνθουσιάζεται:

— Μάλιστα, γλύκα μου!... Ἢς κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ σένα...

Ἔτσι ἀφάνταστα σβέλτη καθὼς εἶναι, σκαρφαλώνει στὸ κλουβὶ κι' ἀρχίζει νὰ λύνη ἓναν ἀπὸ τοὺς κορμούς. Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ... Τὴν ἴδια στιγμὴ τρομακτικὸ κι' ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ σχίζει τὸν ἄέρα.

Ἡ λεπτεπίλεπτη ἀραπινούλα τὸ ἀναγνωρίζει ἀνήσυχη. Εἶναι ὁ φοβερὸς Χουράγκα! Ὁ πρελλὸς γοριλλάνθρωπος τῆς Ζούγκλας.

ΦΡΙΚΤΗ ΤΕΡΑΤΟΜΑΧΙΑ

Η ΜΠΟΥΜΠΟΥ γκρεμοτσακίζεται ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κλουβιοῦ καὶ σκαρφαλώνει γρήγορα στὸ πιὸ κοντινὸ δέντρο. Κρύβεται στὰ κλαδιὰ του καὶ παρακολουθεῖ.

Ὁ Χουράγκα φτάνει τώρα καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὸ κλουβί. Κυττάζει μὲ γουρλωμένα τὰ τρελλὰ μάτια του...

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀντικρύνει τὸν τρομερὸ ἀρκουδάνθρωπο. Νοιώθει πῶς εἶναι πιὸ δυνατὸς κι' αὐτὸ τὸν κάνει νὰ μανιάσῃ.

Καὶ νά: Ὁ γοριλλάνθρωπος, σὰν πιὸ μικρόσωμος, χωράει καὶ περνᾷ ἀνάμεσα στ' ἀραιὰ κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ. Θέλει νὰ μονομαχήσῃ καὶ νὰ

σπαράξη τὸν ἄγνωστο φυλακισμένο. Καὶ μιὰ τρομαχτικὴ πάλη ἀρχίζει ἀμέσως. Τ' ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ θηρία κτυπιῶνται καὶ ξεσχίζονται μὲ νύχια καὶ δόντια.

Στὴν ἀρχὴ ὁ ἀρκουδάνθρωπος δέχεται τὴν ἀναπάντεχὴν ἐπίθεσιν κάπως σαστισμένος. Γρήγορα ὅμως συνέρχεται κι' ἀρπάζει μὲ λύσσα καὶ μανία τὸν γοριλλάνθρωπο στὰ τεράστια χέρια του. Τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸν κτυπάει κάτω σὰν χταπόδι, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ θὰ μπορούσε ὁ Ταμπὸρ νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο στὸν μικροσκοπικὸ Πιτσικόκο.

Ὁ τρελλὸς Χουράγκα βρίσκεται τώρα σὲ πολὺ δύσκολη καὶ τραγικὴ θέσι. Λίγες στιγμὲς ζωῆς τοῦ μένουν ἀκόμα.

Ἡ Μπουμποὺ βλέπει τὸν τρομερὸ κίνδυνον ποὺ διατρέχει ὁ γοριλλάνθρωπος καὶ καταβαίνει γρήγορα ἀπὸ τὸ δέντρο. Ψάχνει βιαστικὴ γύρω καὶ βρίσκει ἓνα χοντρὸ κλαδί, ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχαν κόψει οἱ ἀραπάδες τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ. Τ' ἀρπάζει μὲ λαχτάρια καὶ τρέχοντας κοντὰ στὸ κλουβὶ τὸ δίνει στὸν Χουράγκα:

— Πάρτο γλύκα μου, καὶ κάνε ὅ,τι καταλαβαίνεις, μετὰ συγχωρήσεως!

Ὁ γοριλλάνθρωπος ἀρπάζει τὸ ρόπαλο καὶ πηδάει πάνω στὸν ἀντίπαλον. Θρονιάζεται στοὺς ὤμους του κι' ἀγκαλιάζει τὸ λαιμό του μὲ τὰ πόδια. Σηκώνει τὸ χοντρὸ κλαδί κι' ἀρχίζει νὰ δίνῃ τρομακτικὰ κτυπήματα στὸ τε-

ράστιο κεφάλι τοῦ φοβεροῦ Γκαρούχα!

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος οὐρλιάζει ἀπαίσια καὶ κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις νὰ τὸν τινάξῃ ἀπὸ πάνω του.

Τίποτα ὅμως δὲν καταφέρνει. Ὁ Χουράγκα ἔχει κολλήσει σὰ στρείδι πάνω του. Καὶ συνεχίζει νὰ τὸν κτυπάῃ στὸ κεφάλι.

Γιὰ πολλὴ ὥρα τὰ δυὸ ἀνθρωπόμορφα θηρία ἐξακολουθοῦν νὰ παλεύουν καὶ νὰ κτυπιῶνται μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ καὶ λύσσα. Τέλος τὸ κλουβὶ δὲ ἀντέχει κι' ἀνοίγει σ' ἓνα σημεῖο του.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι πετάγονται ἔξω καὶ συνεχίζουν τὴ θανατερὴ μονομαχίαν τους. Τὰ τρομακτικὰ οὐρλιαχτά τους συνταράζουν γῆ καὶ οὐρανό!

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει ὁ λευκὸς κυνηγὸς μὲ τοὺς μαύρους του ποὺ σέρνουν δυὸ γιγαντόσωμους ἐλέφαντες.

Ὁ κυνηγὸς βλέπει μὲ φρίκη τὸ κακὸ ποὺ γίνεται, τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ στὸν ἀέρα.

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος τρομάζει πάλι. Νομίζει πῶς εἶναι κεραυνὸς καὶ παρατῶντας τὸν ἀντίπαλον, τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ τρέχει νὰ σωθῇ.

Ἡ Μπουμποὺ κάνει ξανὰ νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ δέντρο, μὰ ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος προφταίνει καὶ τὴν ἀρπάζει στὰ τριχωτά του μπράτσα. Ἀμέσως, τὸ βάζει στὰ πόδια, ἀλαφιασμένος κι' αὐτὸς τραβώντας κατὰ τὸ λημέρι του.

Τέλος φτάνει σ' ἓνα θεόρα

το δέντρο που στὰ ψηλά του κλαδιά ἔχει πλέξει ἓνα πρωτόγονο καλύβι. Ἐκεῖ θρονιάζει τὴ Μπουμπού, τὴν ταΐζει τὴν ποτίζει καὶ τῆς κάνει χίλιες δυὸ περιποιήσεις.

ΕΠΙΘΕΣΙ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΩΝ ΛΥΚΩΝ

Α Σ ΑΦΗΣΟΥΜΕ τώρα τὴ Μπουμπού καὶ τὸ γοριλλάνθρωπο καὶ μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἄς πετάξουμε στὴν Πέρα Ζούγκλα.

Καὶ νά: ὁ Ταμπόρ, ἡ πανώρια Γιαράμπα κι' ὁ Μπουτάτα περνᾶνε τὸ μεγάλο ποτάμι. Μιὰ βάρκα τῶν ἰθαγενῶν τοὺς φέρνει γρήγορα στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη καὶ προχωροῦν ἀμέσως βιαστικοί.

Ὁ γοριλλάνθρωπος κάνει χίλιες δυὸ περιποιήσεις στὴ λεπττεπίλεπτη Μπουμπού.

Μιὰ βάρκα τῶν ἰθαγενῶν τοῦ φέρνει γρήγορα στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη.

Λίγο πιὸ πέρα ὅμως, τραγικὴ περιπέτεια τοὺς περιμένει. Μιὰ μεγάλη ἀγέλη ἀπὸ πεινασμένους λύκους χύνεται πάνω τους νὰ τοὺς κατασπαράξει.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο σφίγγει μὲ λύσσα τὸ ρόπαλό του. Τὸ ἴδιο κι' ἡ ἄφοβη στοὺς κινδύνους Γιαράμπα. Κι' οἱ δυὸ μαζί κτυποῦν ἀλύπητα τὰ ρανιασμένα ἀγρίμια. Τρομακτικὴ κι' ἀτελείωτη πάλη ἀρχίζει.

Μόνο ὁ Τσουλούφης μένει ἀτάραχος καὶ χαϊδεύει τὴ σκουριασμένη προϊστορικὴ του κουμπούρα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἓνας ἀπὸ τοὺς πεινασμένους λύκους ξεχωρίζει, ξαφνικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ χύνεται κατὰ

πάνω του. 'Ο Μπουτάτα τὸ βάζει ἀμέσως σὰν τρελλὸς στὰ πόδια. Οἱ μικροσκοπικὲς φτέρνες του κτυπᾶνε στὰ τεράστια αὐτιά του.

'Ο λύκος ὅμως τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτὸν καὶ γρήγορα φτάνει σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι πίσω του.

'Ο ἄμοιρος «Κέφαλος» βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέσι. 'Η ἀπόγνωσι ὅμως τοῦ δίνει ἀπελπισμένο κουράγιο καὶ κάνει κάτι ἀφάνταστα ἔξυπνο: Καθὼς τρέχει κάνει ἓνα πλαῖνὸ βῆμα καὶ σταματᾷ ἀπὸτομα. Καὶ μόλις ὁ λύκος μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει περνᾷ πλαῖ του, ὁ Τσουλούφης πηδάει σὰν ψύλλος καὶ βρίσκεται καβάλλια στὴ ράχι του.

Τὸ πεινασμένο ἀγρίμι σταματᾷ μερικὰ βῆματα πιὸ πέρα κι' ἀρχίζει νὰ στριφογυρί-

'Ο Τσουλούφης πηδάει σὰν ψύλλος στὴ ράχη τοῦ πεινασμένου λύκου.

'Ο Ταρζάν μ' ἓνα ξαφνικὸ πήδημα βρίσκεται στὴ ράχη τοῦ λιονταριοῦ καί..

ζη καὶ νὰ τινάζεται γὰ νὰ ξεφορτωθῇ ἀπὸ τὴ ράχη του τὸ ὀρεκτικὸ θῦμα. Ὅμως ὁ χοντροκέφαλος ἀράπης ἔχει ριζώσει σὰ δέντρο πάνω στὴ ράχι τοῦ λύκου.

Τέλος, ἀφοῦ βλέπει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν τρελλὸς ζητώντας τὴ σωτηρία του στὴ φυγή.

Στὸ μεταξύ ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα μὲ τὰ φοβερὰ ρόπαιλά τους κτυπᾶνε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς λύκους κι' οἱ ὑπόλοιποι τρομάζουν καὶ τρέχουν νὰ σωθοῦν. Μανιασμένοι καθὼς εἶναι οἱ δυὸ σύντροφοι τοὺς κυνηγᾶνε, ἀκολουθώντας ἀντίθετες κατευθύνσεις ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ἔτσι ξεμακραίνουν ἀρκε-

τὰ κι' ὅταν σταματᾶνε κάπο-
τε, ὁ Ταμπὸρ ἔχει χάσει τὴ
Γιαράμπα κι' ἡ Γιαράμπα τὸν
Ταμπὸρ. Φωνάζουν ὅσο μπο-
ροῦν πιὸ δυνατὰ μὰ ἡ ἀπό-
στασι ποὺ τοὺς χωρίζει εἶναι
μεγάλη καὶ δὲν ἀκούγονται.

Ἡ Γιαράμπα φαντάζεται
πὼς ὁ Ταμπὸρ θά'χη τραβήξει
γιὰ τὸ μέρος ποὺ ὁ Γκαρούχα
τοὺς εἶπε πὼς βρίσκεται ὁ θη-
σαυρός. Καὶ παίρνει τρέχον-
τας τὸ δρόμο κατὰ κεῖ.

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΗΣ ΓΙΑΡΑΜΠΑ

ΤΕΛΟΣ, ἡ πανώρια με-
λαψὴ Κόρη φτάνει ἀ-
λαφιασμένη κι' ἀντικρύ-
ζει τὴ μεγάλη πλάκα ποὺ κρύ-
βει τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ καὶ
τὸ τεράστιο τρομακτικὸ κα-
βούρι τῆς στεριάς ποὺ τὸ φυ-
λάει. Ὁ Ταμπὸρ δὲν βρίσκε-
ται ἐκεῖ.

Ξαφνικὰ παράξενο σούρσι-
μο ἀκούγεται στὰ πυκνὰ χα-
μόκλαδα κι' ἓνα τρομερὸ θηλυ-
κὸ λιοντάρι παρουσιάζεται
μπροστὰ τῆς. Μαζεύεται στὰ
πισινὰ του ποδάρια κι' εἶναι
ἕτοιμο νὰ κάνη κατὰ πάνω
τῆς τὸ θανατερὸ του πήδημα.

Ἡ Γιαράμπα ποὺ δὲν δει-
λιάζει ποτέ, σφίγγει τὸ ρόπα-
λό τῆς καὶ κάνει, πρώτη αὐ-
τή, νὰ χυθῇ πάνω στὴν πεινα-
σμένη ἀντίπαλο. Γρήγορα ὅ-
μως ἡ λογικὴ τὴ συγκρατεῖ.
Τὸ λιοντάρι ποὺ βρίσκεται
μπροστὰ τῆς εἶναι γιγαντόσω-
μο καὶ καταλαβαίνει πὼς μ'
ἓνα κτύπημα δὲν θὰ μπορέσῃ
νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Ἡ μελαψὴ Κοπέλλα βάζει

ἀμέσως σ' ἐνέργεια ἓνα τέ-
χνασμα ποὺ πολλές φορές τὸ
χε δοκιμάσει καὶ σωθῇ ἀπὸ
βέβαιο καὶ τραγικὸ θάνατο:

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ἀ-
κουμπάει τὰ χέρια κάτω στὸ
χώμα καὶ σηκώνει τὰ πόδια
τῆς ψηλά, ἀναποδογυρίζοντας
ἔτσι τὸ κορμὶ τῆς. Κι' ἀμέ-
σως ἀρχίζει νὰ περπατᾷ ἄρ-
γά, χρησιμοποιοῦντας ἀντὶ
τῶν ποδιῶν τῆς τὰ χέρια.

Τὸ λιοντάρι σταματᾷ καὶ
κυττάζει παραξενεμένο τὸ ἀλ-
λόκοτο πλάσμα. Ἔτσι ποὺ στῆ-
κει τώρα ἡ μελαψὴ Κοπέλλα
δὲν μοιάζει στὰ μάτια του οὔ-
τε μὲ ἄνθρωπο, οὔτε μὲ θεριό.
Καὶ τὴν παρακολουθεῖ βῆμα
πρὸς βῆμα φοβισμένο, χωρὶς
νὰ πλησιάζῃ. Χωρὶς νὰ τῆς
κάνη κακό.

.....

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τὶ ἀπέ-
γιναν ὁ Ταρζάν κι' ἡ συντρό-
φισσά του Ζολάν φεύγοντας
ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν
τὸ μεγάλο κλουβὶ μὲ τὸν αἰ-
χμάλωτο ἀρκουδάνθρωπο.

Καὶ νάτους: Περνᾶνε τὸ με-
γάλο ποτάμι ἀπὸ κάποιο κρυ-
φὸ σημεῖο καὶ βγαίνουν στὴν
Πέρα Ζούγκλα πιὸ μπροστὰ
ἀπὸ τὸν Ταμπὸρ καὶ τὴ Για-
ράμπα. Ὑστερα προχωρῶν-
τας γιὰ τὸ μέρος ποὺ βρίσκε-
ται ὁ θησαυρὸς περνᾶνε μιὰ
κωμικοτραγικὴ περιπέτεια:

Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ μαύ-
ρους τρελλοὺς καννίβαλους
ποὺ πότε γελᾶνε καὶ πότε
κλαῖνε χωρὶς λόγο, παρουσιά-
ζεται ξαφνικὰ μπροστὰ τους.
Εἶναι ντυμένοι ὅλοι μὲ κόκκι-
νο πρωτόγονο ὕφασμα κι' ἔ-

χουν άρχηγό τους μιὰ νέα κι' όμορφη γυναίκα, τρελλά στο λισμένη με κόκκινα φτερά στο κεφάλι, με κολλιέ από μπανάνες στο λαιμό και με πολλά άλλα άστεία στολίδια.

Ή τρελλή άρχόντισσα διατάζει τους ανθρώπους της να σχηματίζουν κύκλο γύρω από τους δυο λευκούς, ύστερα άρχίζει να τραγουδάει και να κτυπάει τις παλάμες της με ρυθμό, σά να θέλει να τους κάνει να χορέψουν.

Πραγματικά οί άνθρωποφάγοι πέφτουν άμέσως με τὰ χέρια κάτω και τὰ πόδια ψηλά κι' άρχίζουν να χορεύουν ανάποδα και τρελλά, πότε κλαίγοντας, και πότε γελώντας.

Ό Ταρζάν ψιθυρίζει σιγά στη συντρόφισσά του:

— Χορεύουνε για να τους άνοίξει ή όρεξι να μάς φάνε! Πρέπει να σπάσουμε τον κλοιό και να φύγουμε.

Μόλις όμως κάνουν να κινηθούν, οί τρελλοί καννίβαλοι σταματάνε τον ανάποδο χορό τους και χύνονται να τους άρπάξουν.

Οί δυο σύντροφοι παλεύουν άπεγνωσμένα μαζί τους και καταφέρνουν να ξεφύγουν τρέχοντας προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Έτσι οί μισοί άνθρωποφάγοι με τη βασίλισσά τους κυνηγάνε τον Ταρζάν κι' οί άλλοι μισοί τη Ζολάν, που ξεχνώντας για μιὰ στιγμή ποιανού συντρόφισσα είναι τώρα, ξεφωνίζει τρομαγμένη:

— Ταμπόρ!.. Βοήθεια, Ταμπόορ!

Σε λίγο οί δυο σύντροφοι

έχουν ξεμακρύνει πολύ ό ένας από τον άλλον. Όμως ή Ζολάν στέκεται πιο άτυχη από τον άρχοντα της Ζούγκλας: Καθώς ψάχνει να βρή τον σύντροφό της, πέφτει ξανά στα χέρια των τρελών άνθρωποφάγων που την πιάνουν και τη τραβάνε, χορεύοντας και τραγουδώντας, για το πρώτο γονο χωριό τους.

Ό Ταρζάν ψάχνοντας κι' αυτός και μη βρίσκοντας τη συντρόφισσά του, φαντάζεται πως θάχει τραβήξει κατά το θαμμένο θησαυρό. Και ξεκινάει διασπικός κατά κεί...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, που τον άφήσαμε να ψάχνει κι' αυτός για τη χαμένη συντρόφισσά του, άκούει ξαφνικά άγριες φωνές, δυνατά γέλια και παράξενα τραγούδια.

Σε λίγες στιγμές οί τρελλοί καννίβαλοι περνούν από μπροστά του σέρνοντας βάνουσα τη άλλοτε συντρόφισσά του Ζολάν.

Το Παιδί της Ζούγκλας καταλαβαίνει πως ό Ταρζάν έχει έρθει μαζί της για να προλάβουν ν' άρπάξουν αυτοί το μεγάλο θησαυρό του Γκαρούχα.

Ή πράξι αυτή τον κάνει να θυμώσει άφάνταστα κι' ή ψυχή του να γεμίσει άγανάκτησι κι' άηδία. Όμως στιγμή δεν άφήνει να χαθή: Χύνεται άμέσως, στάν τρελλός κι' αυτός, στους τρελλούς

άνθρωποφάγους και παλεύει μαζί τους σὰ μανιασμένο λιοντάρι.

Ἡ ὁρμή τοῦ Ἑλληνόπουλου εἶναι τρομακτική καὶ γρήγορα ἡ τρελλὴ ἀρχόντισσα κι' οἱ μαῦροι τῆς παρατάνε τὸ θῦμα καὶ τρέχουν πανικόβλητοι νὰ σωθοῦν. Ἡ Ζολὰν γλυτώνει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ἀπὸ βέβαιο καὶ τραγικὸ θάνατο...

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσουμε πάλι κοντὰ στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας ποὺ τραβάει κατὰ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ θησαυρὸς.

Καὶ νά: Φθάνει κι' αὐτὸς ἐκεῖ σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμή. Ἀντικρὺζει τὴν πανώρια μελαψὴ Κοπέλλα νὰ σφίγγη τὸ ρόπαλό τῆς καὶ νάναί ἑτοιμὴ — ὅπως εἶδαμε — νὰ κτυπή

Γὰ μάτια τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Ζολὰν θαμπώνουν ἀντικρὺζοντας τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ.

στὴ τὸ πεινασμένο θηλυκὸ λιοντάρι ποὺ κάνει νὰ τῆς ἐπιτεθῇ.

Ὁ Ταρζάν κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓνα σκίνο γιὰ νὰ μὴ τὸν δῇ καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀναποφάσιτος. Μέσα του γίνεται φοβερὴ πάλη. Δὲν ξέρει τὶ νὰ κάνῃ: Ν' ἀφήσῃ τὸ λιοντάρι νὰ σπαράξῃ τὴ συντροφισσα τοῦ Ταμπὸρ καὶ νὰ γίνῃ, πρῶτος αὐτὸς, κύριος τοῦ μεγάλου θησαυροῦ; ἢ νὰ χυθῇ πάνω στὸ πεινασμένο θηριὸ καὶ νὰ τὴ σώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Χάρου; Καὶ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἀργεῖ νὰ πάρῃ τὴ σωστὴ ἀπόφασιν ποὺ παιριάζει στὴ μεγάλη του καρδιά: Τραβάει μελίσσα τὸ φονικὸ μαχαίρι του κι' ἔρχεται κρυφὰ κι' ἀθόρυβα πίσω ἀπὸ τὸ λιοντάρι. Ἀμέσως κάνει ἓνα ξαφνικὸ πήδημα, βρίσκεται καθάλλα πάνω στὴ ράχη του καὶ καρφώνει τὴ λάμα τοῦ μαχαίριου του στὸ σθέρκο του. Ἦταν ἡ στιγμή ποὺ ἡ Γιαράμπα κουρασμένη πιά νὰ περπατάῃ μὲ τὰ χέρια κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά, ἔγερνε γιὰ νὰ σωριαστῇ στὸ χῶμα.

ΕΝΑ ΚΑΒΟΥΡΙ — ΤΕΡΑΣ

Σ Ε ΛΙΓΟ φθάνει κι' ἡ Ζολὰν μέ τὸν Ταμπὸρ ποὺ τὴν εἶχε κι' αὐτὸς σώσει ἀπὸ τὰ χέρια τῶν τρελῶν ἀνθρωποφάγων.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σμίγει πάλι μὲ τὴ συντροφισσά του κι' ἐπιμένει:

— Ὁ θησαυρὸς τοῦ Γκα-

ρούχα είναι δικός μας. Θά τὸν στείλουμε στὴ μεγάλη καὶ παντοδύναμη Ἀγγλία νὰ φτιάξῃ στόλο γιὰ νὰ προστατεύῃ τὶς ἀποικίες τῆς ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες...

Τὰ μεγάλα μαύρα μάτια τοῦ Ταμπὸρ βουρκώνουν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀδικία καὶ τ' ἀποκρίνεται:

— Δὲν πειράζει, Ταρζάν... Γιάρε ἐσὺ τὸν θησαυρὸ καὶ στείλε τον στὴν πλούσια πατρίδα σου γιὰ νὰ γίνῃ, ἀκόμα πιὸ πλούσια. Ἡ δική μου πατρίδα ἔχει τὴν Τιμὴ καὶ τὴ Δόξα τῆς. Δὲν χρειάζεται ἄλλους θησαυροὺς!...

Καὶ γυρίζοντας τραβάει τὴν πανώρια Γιαράμπα καὶ φεύγουν ἀργά...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ἡ Ζολάν βλέπουν τώρα τὸ τεράστιο στεριανὸ καβούρι ποὺ φαινόταν σὰν κοιμισμένο πάνω στὴ μεγάλη πλάκα τοῦ θησαυροῦ, νὰ συνέρχεται καὶ νὰ κουνάῃ τὰ πόδια καὶ τὶς φοβερὲς δαγκάνες του.

Τέλος ἀνασηκώνεται, παίρνει στάσι ἐπιθετικὴ καὶ εἶναι ἔτοιμο νὰ χυθῇ πάνω τους.

Ὁ Ταρζάν ὅμως ξέρει πῶς ὁ κάβουρας φοβᾶται ἀφάνταστα τὴ φωτιά. Ἀνάβουν γρήγορα, μὲ τὴ Ζολάν, δυὸ μεγάλα ξερὰ κλαδιά. Τὰ κρατᾶνε στὰ χέρια τους φουντωμένα στὶς φλόγες καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ θησαυρός. Σηκώνουν τότε τὴν πλάκα καὶ μένουν ἐκστατικοὶ μ' αὐτὸ ποὺ ἀντικρύνουν.

Τὸ τεράστιο καβούρι γυρίζει ἀμέσως τρομαγμένο καὶ

Τὸ τρομακτικὸ στεριανὸ καβούρι ἀρπάζει στὶς δαγκάνες του τοὺς τέσσερες συντρόφους.

φεύγει ὅσο γρήγορα μπορεῖ.

Σαστισμένοι ὅμως καθὼς εἶναι, δὲν προσέχουν πῶς λίγο πιὸ πέρα ὁ γιγαντιαῖος κάβουρας παραμονεύει. Μονάχα σὰν χύνεται πάνω τους τὸν βλέπουν, μὰ εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά... Γιὰ νὰ σωθοῦν τὸ βάζουν σὰν τρελλοὶ στὰ πόδια, φωνάζοντας βοήθεια.

Εὐτυχῶς: Ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα ποὺ βρίσκονται σὲ κάποια ἀπόστασι ἀκοῦνε τὶς φωνές τους καὶ φθάνουν ἀλαφασμένοι κοντὰ τους.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο κι' ἡ μελαψὴ Κοπέλλα χύνονται μὲ τὰ ρόπαλά τους πάνω στὸ φοβερὸ στεριανὸ καβούρι. Τὸ κτυποῦν μ' ἀφάνταστη λύσσα κι' ὁρμή, μὰ δὲν προφθαίνουν νὰ κάνουν τίπο-

τα. Τὸ ἀπαίσιο τέρας ἀπλώ-
νει τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ τερά-
στιες δαγκάνες του κι' ἀρπά-
ζει τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζολάν.
Καὶ μὲ τὴν ἄλλη δαγκάνα τὸν
Ταμπὸρ καὶ τὴ Γιαράμπα. Ἀ-
μέσως γυρίζοντας τραβάει ἡ-
συχος γιὰ τὴ μεγάλη πλάκα
ποὺ σκεπάζει τὸ θησαυρό.

Οἱ δυὸ ἄνδρες κι' οἱ δυὸ γυ-
ναῖκες, οὐρλιάζουν ἀπὸ τοὺς
πόνους καὶ τὴ φρίκη.

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ

 ΑΦΝΙΚΑ βαρεῖα γνῶ-
ριμη φωνὴ ἀκούγεται
νὰ πλησιάζη:

— Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα!

Εἶναι ὁ Μπουτάτα ποὺ φθά-
νει καλπάζοντας πάνω στὸν
πειναισμένο λύκο, ἀνεμίζοντας
πανηγυρικὰ τὴ σκουριασμένη
κουμπούρα του!

Ὅμως ὁ φόβος ἔχει τυφλώ-
σει τὸ λύκο καὶ τρέχει χωρὶς
νὰ βλέπη μπροστά του. Ἔτσι
πέφτει σὰν στραβὸς πάνω στὸ
γιγαντιαῖο στεριανὸ καβούρι.

Ὁ Τσουλούφης ξεφεύγει ἀ-
πὸ τὴ ράχη τοῦ ἀργιμιοῦ καὶ
χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ βρίσκε-
ται πάνω στὸ τεράστιο μαλ-
λ' ἀρὸ καβούκι τοῦ κάβουρα.

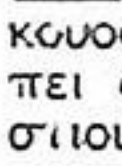
Ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ βρίσκε-
ται τώρα βλέπει στὴ μιὰ δαγ-
κάνα τοῦ κάβουρα πιασμένους
τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζολάν.
Στὴν ἄλλη τὸν Ταμπὸρ καὶ
τὴ Γιαράμπα. Καὶ τοὺς φωνά-
ζει ξεκαρδισμένος στὰ γέλια:

— Ἔ, ἀφέντες! Ποῦ τὸν
πάτε τὸν κάβουρα;

Ἀμέσως σηκώνει τὴ μπι-
στόλα του καὶ πυροβολεῖ τὸ

καβούκι τοῦ θηριοῦ. Χαμένος
κόπος... Ἀρχίζει τότε νὰ χτυ-
πάη τὸ καβούκι του μὲ τὴ λα-
θὴ τοῦ πιστολιοῦ του. Καὶ τό-
τε, συμβαίνει κάτι παράξενο.
Ὅταν τὸν χτυπάη ἀπὸ τὴν ἀ-
ριστερὴ πλευρὰ τοῦ καβου-
κιοῦ ὁ κάβουρας προχωρεῖ
ἀντίθετα ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ
βρίσκεται ὁ θησαυρός.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

 ΑΦΝΙΚΑ πίσω ἀπὸ κά-
τι θεόρατα σκίνα ξεπε-
 τάγεται ὁ τρομερὸς ἄρ-
κουοάνθρωπος Γκαρούχα. Βλέ-
πει στὶς δαγκάνες τοῦ τερά-
στιου καβούριου τοὺς τέσσερις
συντρόφους καὶ χύνεται
μανιασμένος νὰ τοὺς ἀρπάξῃ.

Τὸ τέρας ἀνοίγει ἀμέσως
τὶς δαγκάνες, παρατάει τὰ θύ-
ματα κι' ἀρπάζει τὸν Γκαρού-
χα.

Ὁ Μπουτάτα πηδάει σβέλ-
τος ἀπὸ τὸ καβούκι του καὶ
σκαρφαλώνει σ' ἓνα κοντινὸ
θεόρατο δέντρο. Τὸ ἴδιο κά-
νουν κι' ὁ Ταρζάν, ἡ Ζολάν, ὁ
Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα, ἂν
καὶ πολὺ λίγες δυνάμεις τοὺς
ἔχουν ἀπομείνει πιά.

Κάτω ἔχει ἀρχίσει φοβερὴ
καὶ θανάσιμη μονομαχία τοῦ
ἄρκουοάνθρωπου μὲ τὸ καβού-
ρι.

Ξαφνικὰ πάνω ἀπὸ τὰ ψηλὰ
κλαδιὰ τοῦ δέντρου ἀκούγεται
μιὰ μελιστάλακτη φωνούλα:

— Καλῶς ὀρίσατε, μετὰ
συγχωρήσεως!

Ὅλοι μαζί σηκώνουν τὰ κε-
φάλια τους κι' ἀντικρύζουν τὴ
Μπουμποῦ ἔξω ἀπὸ μιὰ ξυλέ-

νια καλύβα. Καὶ καταλαβαίνουν πὺς βρίσκονται στὸ δέντρο ποὺ ἔχει τὴν καλύβα τοῦ ὁ γοριλλάνθρωπος Χουράγκα.

Ἀμέσως γλυστράει σβέλτη ἀπὸ τὴν κορφή καὶ φθάνει στὸ χαμηλὸ κλαδί ποὺ βρίσκεται ὁ «ἀρροαβωνιαστήρ» της.

Τὸ μακελλεῖο κάτω συνεχίζεται. Ὅμως ὁ κάβουρας εἶναι πολὺ δυνατὸς κι' ὁ Γκαρούχα βρίσκεται σὲ πολὺ τραγικὴ θέσι.

Ἑσθνικῶς παρουσιάζεται ὁ γοριλλάνθρωπος φέρνοντας γλυκόχυμους καρποὺς γιὰ τὴ φιλοξενουμένη του.

Ἡ Μπουμποὺ ἀναστενάζει:

—Τὸν βλέπεις, γλύκα μου; Στὸ στόμα μὲ ταῖζει!

Ὁ Χουράγκα κυττάζει τὸ κακὸ ποὺ γίνεται, πετάει τὰ φρούτα καὶ χύνεται κι' αὐτὸς πάνω στὸν κάβουρα.

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν, ξεφεύγει ἀπὸ τὴς δαγκάνες τοῦ τέρατος καὶ τὸ βάζει σὰν τρελλὸς στὰ πόδια. Ὁ τεράστιος κάβουρας ἀρπάζει τώρα τὸν Χουράγκα. Καινούργιο μακελλεῖο ἀρχίζει.

Ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου πηδάει πρῶτος ὁ Ταμπὸρ. Τὸν ἀκολουθοῦν: ἡ Γιαράμπα ὁ Ταρζάν καὶ τελευταία ἡ Ζολάν. Παλεύουν ὅλοι μαζί μὲ τὸ καβούρι γιὰ νὰ σώσουν τὸ φίλο τους.

Ὁ Μπουτάτα ποὺ βρίσκεται μὲ τὴ Μπουμποὺ ψηλὰ στὰ κλαδιὰ παρακολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον τὸ κακὸ ποὺ γίνεται κάτω καὶ φωνάζει στοὺς τέσσερις σύντροφους:

—Κουράγιο ἀφέντες! Ἐσεῖς μόνο νὰ τὸ σκοτώσετε θέλω. Τὸ ψήσιμο στὴ σχάρα, τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ!

Νὰ ὅμως!... Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ταρζάν κάνει ἓνα σωστὸ θαῦμα! Μὲ τὸ φονικὸ μαχαίρι τοῦ καταφέρνει νὰ κτυπήσῃ τὸ τέρας στὸ μάτι. Καὶ ὁ τρομακτικὸς κάβουρας μένει ἀκίνητος. Νεκρός.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι τοῦ μεγάλου ποταμοῦ φθάνει ἀλαφιασμένος πᾶνω στὸν Ἀλασάν τοῦ ὁ μικροσκοπικὸς Πιτσικόκο.

—Κρυφτῆτε, τοὺς φωνάζει. Ὅπου νᾶναι φθάνει ὁ φτερωτὸς κροκόδειλος!

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθμός 14—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Διευτής: Στ. 'Ανεμοδουράς, φαλήρου 41. Οικονομικός Διευτής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταιταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΠΙΑ «ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ»

μέ τούς ήρώές του: ΤΑΜΠΟΡ — ΓΙΑΡ'ΑΜΠΑ — ΖΟΛΑΝ — ΤΑΡΖΑΝ — ΜΠΟΥΤΑΤΑ — ΠΙΤΣΙΚΟΚΟ—ΜΠΟΥΜΠΟΥ — ΓΚΑΡΟΥΧΑ — ΧΟΥΡΑΓΚΑ κλπ. κάθε εβδομάδα προσφέρει στά έλληνόπουλα τὸ πιὸ περιπετειώδες καὶ συναρπαστικὸ ἀνάγνωσμα Ζούγκλας ἀπ' ὅσα ἔχουν κυκλοφορήσει στὴν 'Ελλάδα.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

διαβάστε ὅλοι καὶ ὅλες τὸν

ΦΤΕΡΩΤΟ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟ

Εἶναι τὸ τεύχος ποὺ θὰ σᾶς συγκινήσει καὶ θὰ σᾶς κάνει νὰ γελάσετε μέ τὴν καρδιά σας.

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

Εἶναι γραμμένος ἀπὸ τὸν συγγραφέα ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ ΑΡΧΙΣΕ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΤΟΥ!

ΒΟΗΘΕΙΑ,
ΓΚΟΥΣΣΙ!
ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ!

ΜΑ, ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΣΗΚΩΝΟΤΑΝ, Η
ΓΥΜΝΑΣΜΕΝΗ ΤΙΓΡΗΣ ΧΥΜΗΞΕ!

ΑΡΓΟΤΕΡΑ....

ΑΦΗΣΤΕ ΤΑ ΟΠΛΑ ,Ω ΒΑΣΟΥΛΙ!
ΟΙ ΜΑΣΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΙ
ΣΑΣ. Ο ΕΧΘΡΟΣ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΑΣ!

